

Opprør

RVerne i Nordland har sett seg grundig lei av den elendige kommuneøkonomien. Nå setter de foten ned.

SIDE 4 og 5

MEMLEMSBLAD FOR RØD VALGALLIANSE, NR. 8, 1998

Dette nummer:

LISTESTILLING

FAGLIG DEBATT

KONFERANSER

STATSBUDSJETTET

KOMMUNEOPPRØR

YTRINGSFRIHET

Bondeviks

klasse- budsjett

Returadresse:
Rød Valgallianse
Osterhaus gate 27, 0183 Oslo

C-BLAD

11720
GUDMUND DALSBØ
DRAMSVN. 1

9009 TROMSØ

Hva slags rolle skal vi velge?

Etter at RV falt ut av Stortinget i '97 har vi sett at vi sakte forsvinner fra kameralinsene til riksmidia. Etter at landsstyret i SV gikk ut og støttet regjeringssamarbeid med Arbeiderpartiet, og stortingsgruppen støtta bombing i Kosova, er finnes det ikke det ikke noen venstreopposisjon igjen på Stortinget i dag.

Det er ingen som forlanger mappeinnsyn, ingen som går imot å kaste ut asylsøkere, nedleggelse av skoler eller kutt i kommuneøkonomien. Det er synd. Det er synd at vi ikke fikk muligheten til å fortsette arbeidet Folkvord gjorde.

I 1999 er det kommune- og fylkestingsvalg. Da er det de lokale sakene som gir uttelling. For vår del er det nødvendig å gjøre det beste valget vi har gjort,

både av økonomiske hensyn, og av hensyn til vår ideologiske overbygging. RV som parti må vise at man har et berettiget eksistensgrunnlag bortsett fra å være venstresidas valgallianse. Det er nå RV må vise at vi holder løftene våre. Vi er ikke blitt voksne og ansvarliggjort overfor et papirdemokrati.

Det er nå vi skal vise elever og studenter at vi uten å stille krav, uten å forlange felles programklæringer støtter kampen om lik rett til utdanning. Det er nå vi skal slåss sammen med innvandrere, flyktninger, alenemødre, elever og studenter at vi veit hvor vi kommer fra, at vi veit hvem vi er.

For et halvt år siden ble dagsavisen Klassekampen reddet av at tusenvis av folk jobbet sammen mot ett mål; at vi fortsatt skulle kunne ha en revolusjonær

dagsavis i Norge. Valgkampen i '99 dreier seg om at vi fortsatt skal ha et revolusjonært parti i Norge. Dette dreier seg ikke bare om at du fortsatt skal kunne gi stemmen din til RV. Dette dreier seg om at vi fram mot 1. april er nødt til å jobbe over hele Norge for å stille flest mulig lister fram mot 01.04.99. Da skal alle listene være ferdigstilt og levert inn.

For å nå dette målet er det nødvendig at dere arbeider jevnt, og at det ikke bare blir kjedelig arbeid, men også et arbeid som er viktig for å sette RV i søkelyset og sosialismen tilbake i det daglige vokalbulet til de titusener som ikke lenger bare drømmer om, men krever ensamfunnsendring, som krever sin rett. Det er på tide at du gjør din plikt.

Siri Tidemann-Andersen

Ungdom først ute

På årsmøte i Drammen RV møtte 7 ungdommer for å nominere kommunevalgslista. RVs første liste blei laga av en gjeng som aldri har vært listeansvarlige før.

Av Aslak Sira Myhre

Drammen RV har ikke sittet i kommunestyre før, men i 1995 manglet det ikke mange stemmer. Nå satses det friskt for å utvide aktiviteten til også å få en kommunestyrerepresentant.

– Vi bør ha gode muligheter for å komme inn, forteller David Sørmark, som er listetopp. – Vi stiller med ei ung liste og vi har markert oss godt på ungdoms- og miljøpolitikk det siste året. I skolevalget i '97 fikk vi 6-7% i Drammen, og jeg tror vi kan videreføre den oppslutninga blant ungdom.

Ungdom og jenter

Eigil Nicolaysen, sekretær i Drammen RV, forteller at lista er satt sammen med hovedvekt på ungdom og jenter. Vi har fått mange jenter på de øverste plassene på lista, og gjennomsnittsalderen på de 10-15 første ligger på 22-23 år. For lista som helhet ligger gjennomsnittsalderen rett over 30, og man kan spørre seg om det vil bli noen yngre liste enn det i hele RV.

Drammen RV har ligget nede ei stund, og det ser ut til å være lite liv i «den eldre garde». Vi har vært et interimsstyre det siste året, men nå har vi endelig fått et årsmøte ei ryggen og har tenkt å ta skikkelig tak, sier ungdommene.

– Vi må bygge RV gjennom valgkampen og få partiorganisasjonen på beina også mellom valg. Sånn som

det er nå er det Rød Ungdom som står for all den utdretta aktiviteten fra den revolusjonære bevegelsen i Drammen.

Drammen RV har nå vedtatt en arbeidsplan med jevnlig aktivitet og med politisk satsing på ungdomspolitik, samferdsel/miljø og antirasisme. – Drammen er så vidt vi veit det eneste stedet i landet hvor Hvit Valgallianse sitter i kommunestyret. Det vil vi få slutt på. Men med antirasisme så mener vi ikke bare det, vi vil også jobbe med innvandringspolitikk på bred basis. Innvandrernes rettigheter i Norge, integrering og forhold mellom norske og innvandrere er viktig for oss.

Trafikkproblemer

Drammen RU, som har hatt kontinuerlig aktivitet i Drammen i flere år og «sendt» sine eldre medlemmer over i voksenpartienes rekker, har lenge markert seg i forbindelse med en større veisak. – Vi har fått mye oppmerksomhet takket være arbeidet med denne saken (se faksimile). Drammen er en by hvor trafikken er et enormt problem. E-18 og mange andre veier går gjennom Drammen, og vi jobber for å begrense trafikken og for å legge den verste gjennomgangen vekk fra folk.

Vi har slåss sammen med andre for å få lagt veien i tunnel framfor å bygge en ny bru. Dette arbeidet vil vi jobbe videre med, og vi har planer om å lage et lokalpolitisk program hvor vi utvikler en skikkelig samferdselsplan for Drammen, sier Sørmark og Nicolaysen.

Listekampanjen

På årsmøte blei det også diskutert at Drammen RV måtte bidra til å få stilt lister i andre kommuner i Buskerud. Det blei vektlagt at listestillinga var en viktig del av arbeidet med å bygge en revolusjonær bevegelse.

Samtidig synes Drammensfolket at sentralens utplukking av satsingskommuner i fylket ikke var genial, og savna dessuten stoff om sitt eget fylke i det ellers utmerkta *Fattig og Rik*-heftet fra sentralt.

Den unge listetoppen, David Sørmark, er også ny-

valgt leder av Drammen RV. Han jobber som lærer og har tidligere sittet i arbeidsutvalget i Rød Ungdom. David sjøl sier at han syns det er viktig at vi ser at vi ikke stiller til valg først og fremst for vår egen del, men for å bygge den revolusjonære bevegelsen og for å slåss sammen med folk.

– Men David, hva er da forskjellen på et kommunestyre i Drammen med RV og et uten?

– Jeg tror det blir vanskeligere for kommunestyret og de andre partiene å bare vedta ting uten at folk får sagt i fra. Vi kommet til å bruke pressa for å legge fram saker for folk og få fram hva som virkelig skjer. Jeg tror at et kommunestyre med RV i vil bety at det blir vanskeligere for makta å få viljen sin i Drammen, sier David før han sukker tungt over at heller ikke RV ser ut til å være i stand til å hjelpe Mjøndalen til gamle høyder på fotballbanen.

Faksimile fra *Framtiden* 14.04.98. Rød Ungdom aksjonerer for tunnel, med stor suksess.

Opprør

MEDEMSAVIS FOR RØD VALGALLIANSE

Besøk Rød Valgallianse på internett
www.rv.no

Ansvarlig redaktør: Lars Nygaard

Redaksjon:
Finn Olav Rolijordet, Maj Lindholt,
Aslak Sira Myhre

Grafisk utforming: Lars Nygaard

Trykk: Avistrykk Oslo

Adresse:
Osterhausgate 27, 0183 Oslo.
Telefon: 22 98 90 58
Telefaks: 22 98 90 55
E-post: oppror@rv.no

Rød Valgallianse,
Osterhausgate 27, 0183 Oslo
Telefon 22 98 90 50
Telefax 22 98 90 55

Neste Opprør:

Dødlinje 15. November

på
fylkestinget

RVer på fylkestinget

Som RV-representant har man blant annet større frihet til å markere og slåss for sine saker enn politikere fra de andre partiene, skriver Anne Steinsland. Hunsitter i fylkestinget i Østfold for RV.

Det var ikke lett å overta etter en markant person som Jon Michelet. Men i det store og hele har det gått bra. Du må være deg selv, og etterhvert som jeg har fått mer erfaring går det lettere.

Fra tidligere hadde jeg erfaring som fagforeningsleder på Glava, hvor jeg jobber. I tillegg sitter jeg i RVs landsstyre og arbeidsutvalg, hvor vi stadig diskuterer politikk. Dette har kommet godt med, fordi jeg ofte må ta politiske standpunkter uten at jeg helt vet hva RVs linje er i spørsmålet. Noen ganger kan det være et problem, men heller det enn at jeg skal være stemmekveg for en stor partigruppe.

Du har som RV-politiker stor frihet til å kunne markere dine synspunkter og slåss for hva du mener i en sak. I de store partiene blir dette i stor grad bestemt i lukkede rom, og det er stort sett de samme talspersoner som går igjen, når de skal presentere sine synspunkter. Det er faktisk personer i Østfold fylkesting som har sittet på møter i 4 år uten å få lov til å snakke en eneste gang. Det må være utrolig kjedelig. I tillegg er det svært få som tør bryte ut og stemme slik de ønsker. Partipisken er sterk i enkelte partier.

I RV tas det beslutninger på et svært lavt nivå, og det er på mange måter det mest demokratiske partiet i Norge. Engasjement er det som er det viktigste i RV for å få innflytelse, ikke maktposisjon. Men vår ledetråd er selvfølgelig at våre avgjørelser skal tjene folk flest.

Sykehussaken

Den viktigste saken vi har hatt i fylkestinget er sykehusdebattene. Denne har foregått i flere år, med ulik folkelig mobilisering. Men her har RV hatt et klart standpunkt hele tida, helt i tråd med folkemeningene: Nei til nedleggelse av akuttberedskapen ved sykehusene. Vi har 5 sykehus i Østfold, og vi trenger dem alle.

Modeller fra Sverige viser at dette er økonomisk forsvarlig og at det gir god pasientservice. Dessverre har AP og Høyre i klart å få lagt ned akuttberedskapen på 3 av våre 5 sykehus. Dette er en gjennomføring av Hauglinrapporten som også Østfold har fått erfaring med i likhet med mange andre fylker her i landet.

Veitbygging og bompenger.

Når vi stemmer mot 4-felts motorveier og lignende, er vi ikke fullt så populære, men der er hensynet til miljøet viktigere. Selv om satsing på kollektivtransport er vår løsning, er det ikke alltid

like lett å forsvare seg som den eneste utbyggingsmotstander i Samferdselskomiteen/utvalget møte etter møte.

Veisjefen og folkene hans står på og møter stort sett på alle møter, med sine dystre spådommer om økte trafikkulykker som nåværende veier visstnok skal ta ansvaret for. Alle dødsulykker på E-6 brukes kynisk for å få mer penger til utbygging av større og bredere veier.

Men lanseringa av Østfoldpakka, som er et gedigent bompengeprojekt som skal finansiere disse veitbyggingene, er folk flest imot. Og det kan bli en god valgkampsak for RV som selvfølgelig ikke ønsker en forsering av veitbygging basert på bompenger.

Hvilken forskjell RV gjør

Det er ikke mye vi får forandret på. Representantene har stort sett gjort seg opp en mening på forhånd. Men vi har både i denne perioden og i forrige periode vært på vippen mellom posisjon og opposisjon. Dette kan noen ganger slå heldig ut for oss, og da blir vi i alle fall tatt på alvor.

Vi har en samarbeidsavtale med AP, SP og SV, men der RV står litt mer uavhengig enn de andre. Denne er god å minne AP om, når de løper fra sine løfter, og legger ned akuttberedskapen på sykehusene rundt omkring.

Du får også en god kjennskap til ditt eget fylke, og om hva som rører seg rundt omkring. Vi har ett bredt sakfelt med mange interessante problemstillinger. Det er ikke bare tørre kjedelige papirer. Bak disse papirene ligger det mye bra arbeid, for eksempel i kulturplanen, i Oslofjordens friluftsråd hvor jeg også er representant. Det skjer også mye positivt, det er ikke bare negative og kjedelig ting som sykehusnedleggelse, veitbygging og dårlig økonomi.

Det å være representert i fylkestinget er viktig,

I tillegg til å ha innflytelse på hvordan fylket styres, er fylkestingsrepresentanter viktig i RVs organisasjonsoppbygging, skriver Anne Steinsland. Foto: Else Merete Thyness

fordi det gir oss status som et «ordentlig parti» i folks øyne. Vi blir i større grad hørt, og tatt på alvor. I tillegg til dette har det også en positiv organisatorisk effekt, fordi det i større grad forventes at vi har en fylkesorganisasjon, som representerer hele fylket. Dette er et viktig ledd i RVs organisasjonsoppbygging, fordi vi har da muligheter til å utveksle erfaringer og støtte hverandre for eksempel nå i listestillingsarbeidet.

Anne Steinsland har 7 års erfaring fra fylkestinget. 3 år som representant og 4 år som 1. Vararepresentant etter Jon Michelet.

Smått og godt i RV

Valgdato fastsatt

Valgdagen for kommunestyrevalget og fylkestingsvalget er fastsatt til mandag 13 september 1999. Dette ble vedtatt ved kgl res 17 juli 1998. Så om et år braker det løs: det er bare å merke av datoen i kalenderen allerede.

Minoritetspolitikk

RVere med innvandrerbakgrunn og RVere som er engasjert i minoritetspolitikk møtes til seminar om RVs minoritetspolitiske arbeid. På dagsorden står: Hvordan man kan danne nettverk på landsbasis; arbeidsledighet og kvotering; skolepolitikk; skoleing og rekruttering av flere innvandrere til RV; ungdomsarbeid; og RVs lister til kommune og fylkestingsvalget i 1999. Påmelding kan skje til Juan Carlos Orieta (23 12 40 31) eller til RV-kontoret. Konferansen finner sted fredag 6. november kl. 18.00 - 21.30 på RVs kontorer i Osterhausgt. 27.

Presentasjonspakke

Det er lagd ei «presentasjonspakke» om RV som kan tilbys nye medlemmer, skoleelever osv. Fordi vi får mange henvendelser om RV, aller mest fra skoleelever, er det lagd et slikt hefte. Det tar opp RV-historia, politisk grunnlag, ledelse, valgoppslutning, hvordan vi jobber og hvordan du melder deg inn og blir aktiv i RV.

LM på Folkets Hus

Landsmøtet, som går av stabelen 29.-31. januar, vil denne gang bli avholdt på Folkets Hus i Oslo. Kassereren liker ikke regninga, men vi andre liker stedet, så da så...

KIM

Kontaktutvalget mellom Innvandrere og Myndighetene (KIM) avholdt en sentral konferanse om innvandrere og valget siste helga i oktober. Antinia Samaniego, Ana Lopez og Finn Olav Rolijordet representerte RV på konferansen. De la fram RV sin politikk, spesielt Antirasistisk Manifest og forslag til ny utlendingslov.

Sykefravær..

...i RV er ikke noe generelt problem, men i oktober ble vi hardt rammet noe som har ført til at en del oppgaver ble liggende. Noen påstår at verden rundt oss ikke har merket noe. Andre påstår at det er rart ikke flere er sjuke. Uansett trenger vi vel da en aldri så liten dose medlidenshet.

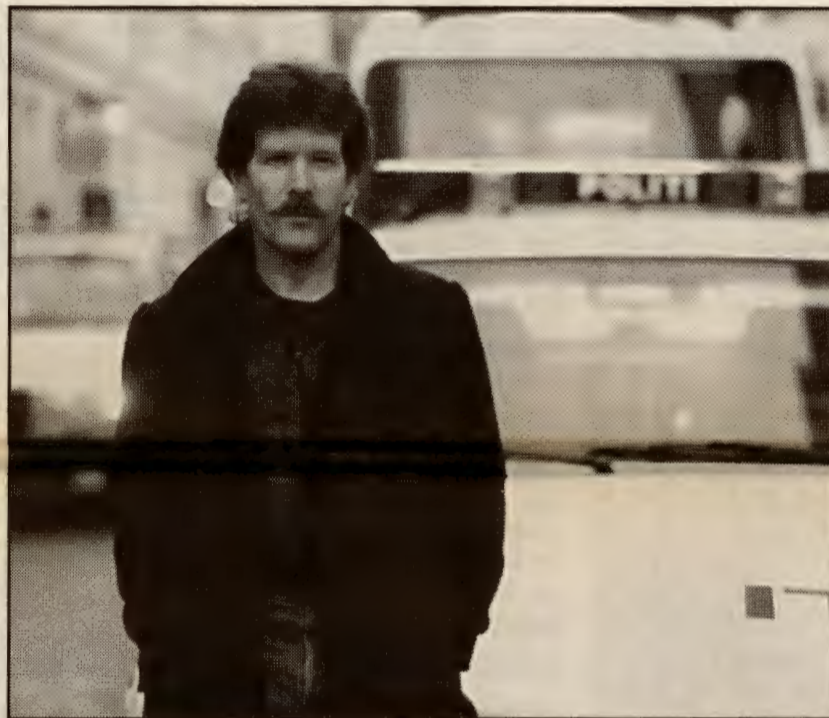
Valgdekning i NRK

Tomm Berntsen, mannen som styrer partienes liv&død i eteren, har svart på en henvendelse fra oss om dekningen av valget i -99. Han har ikke bestemt seg enda for hvilke regler som skal gjelde, men det er nok best å være et landsomfattende parti med nok lister.

Kommunekamp i Nordland

RV opp på

RV-leder Aslak Sira Myhre har vært på 5 dagers reise i Nordre Nordland, fra 25. til 30. oktober. Det har vært avholdt møter i tre RV-kommuner, og han rapporterer her om arbeidet med RV og med kommunebudsjett i området.

Svein Olsen, som sitter i kommunestyret i Vågan for RV, er blant dem som lager opprør i kommunene i nordre Nordland

kan følges opp, og ymter frampå om sivil ulydighet, og i Narvik har AP-avisa *Fremover* på lederplass oppfordra politikerne til ikke å akseptere rammene.

RV er representert i kommunestyret i Vågan og på Sortland – begge steder står vi sterkt i lokalsamfunnet. Våre folkevalgte har gang på gang opplevd å stå aleine i kommunestyret i kampen mot staten. Denne gangen øyner vi håp for større oppslutning og gode allierte, ikke fordi kommunestyrefolket har gått til venstre, men fordi folk nå ser ut til å begynne å reagere. På et fellesmøte på Sortland lørdag 24/10 blei det utmeisla et foreløpig kampgrunnlag:

1. Vanlige innbyggere har generelt ingen tilbud fra kommunen eller andre offentlige ytelser som er for "feite" slik at det er riktig å redusere eller fjerne tilbud.
2. Fra kommunen må det ikke legges større økonomisk belastning på vanlige folk (ingen økning av

Statsbudsjettet som blei lagt fram i oktober betyr ei ytterligere forverring av kommuneøkonomien og enda dårligere velferdstilbud for folk i Norge. I nordre Nordland – Ofoten, Lofoten og Vesterålen – har skrueene nå blitt skrudd så hardt sam-

men at folk langt utafør RVs rekker har begynt å reagere. I Narvik varsles det kutt på 80 millioner i et budsjett på 600, på Sortland blir nettokutta 10-12 millioner og i Vågan det samme. I Herøy kommune har ordføreren gått ut og sagt at rammene fra staten ikke

RV i arbeidet med kom

Det har åpnet seg politisk rom for RV. Å bygge RV er en viktig del av arbeidet med kommunebudsjettene denne høsten.

Av Aslak Sira Myhre

RV i Nordland har et relativt inntakt apparat, men sliter med at folk er trøtte og har holdt på lenge. Forynginga av partiet går ikke i høyt tempo. I løpet av ei uke i Nordre Nordland blei det tatt et par grep for å forbedre dette.

På Sortland blei folk spurt om å bli medlemmer på møte om kvelden, og tre nye medlemmer kom nesten uten innsats. I tillegg diskuterer de nå hvordan de skal kunne bygge et Rød Ungdom-lag i de radikale mil-

jøene på Sortland Vgs. I Narvik kom det flere ungdommer på RV møte etter besøk på Frydenlund Vgs. Også her er det håp om å bygge Rød Ungdom, i tillegg til at RV har konkrete planer for aktivitet for første gang på flere år. Narvik RV vil finne en naturlig plass i kommunestyret, om bare listetoppen materialiserer seg før 1. april. I Vågan er det som kjent høy RV aktivitet. Damene på Storefjell (Opprør #4-96) har meldt seg inn i RV, og vi har nettopp vunnet en sak mot skattefuten sammen med handikapforbundet. RV i Vågan

d:

Skatteneekt i kommunene!

egenbetalinger).

3. Privatisering av det som i dag er kommunalt betalte oppgaver aksepteres ikke.

4. Fokus i aksjonen skal legges på følgende områder:

Oppvekstvilkår og skole/ barnehagetilbud

Helse og sosial

Kostnaden knytta til situasjonen for folk som skal skaffe seg bolig – herunder rentesituasjonen.

5. Vi skal få så mange fagforeninger, pensjonistforeninger, foreldreutvalg, pårørende-organisasjoner, idrettslag, politikere, andre enkeltpersoner og organisasjoner som mulig med på en aksjonsretta bevegelse som har som målsetting å slå ring om velferdsordninger vi fortsatt har, bidra til å stoppe de økte forskjellene mellom folk i Norge og sikre kommunene økonomisk grunnlag for drift og investering minst på nivå med det som har vært de siste åra.

På dette grunnlaget håper RV i Nordre Nordland å kunne danne felles front i flere kommuner mot innstramningene. I løpet av tre dager hadde 20 fagforeninger signalisert at de ville være med i en slik aksjon, og ballene er i ferd med å rulle videre. I en situasjon hvor andre politikere, inkludert SV enten blir ansvarlige kuttister eller kas-

ter kortene, viser RV handlekraft og at vi har lojaliteten vår et annet sted. På Sortland snakker de nå om å få igang en aksjon, med eget sekretariat, i et stormløp mot staten og makta.

I Narvik har RV ligget relativt langt nede de siste åra, men på møtet om krisa i kapitalismen og økonomien i Narvik kom det 13-14 ivrige sjeler som etter 3 timers debatt gikk fra hverandre med vyer for framtida.

I Narvik trues det med å legge ned samtlige barnehager, hele skolefritidsordninga pluss aldersboliger og halve kulturbudsjettet. 15% av kommunens totalrammer skal kuttes. RV vil nå prøve å samle folk fra alle de forskjellige aksjonsgruppene til et møte den 10. november for å diskutere felles framstøt. Parolene for RV sin jobbing er: «Kamp mot staten, ikke hverandre!» og «Spreng rammene!»

Arbeidet i Nordland framover følger den lesten RV lenge har hatt for kommune-styrearbeidet. Vi står ikke til ansvar overfor stortinget eller rammene til staten. Vi står til ansvar ovenfor folk, og vi vil heller bryte kommuneloven en å gi folk dårligere tilbud fra et allerede skrantende velferdsystem.

Skatteneekt i kommunene

Statens skruer strammer inn kommunens økonomi til det umulige. Årets lønnsoppgjør blir ikke kompensert, samtidig som omlegginga av skattesystemet betyr kutt for de aller fleste kommuner.

Av Aslak Sira Myhre

I tillegg kommer økte renteutgifter og de generelle kutta i statsbudsjettet. I sum er dette en situasjon som kommer til å ramme en god del kommuner knallhardt. Lagelig til for hogg står barnehagetilbudet, som delvis skal erstattes av kontantstøtta. Småskoler kommer til å bli lagt ned, aldersboliger effektivisert og alle tilbud som er "ekstra" i kommunene, som ungdomstilbud, PP-tjenester og anna vil bli ramma.

Statsbudsjettet blir vedtatt rett før jul, og uansett hvem som kommer i sjefstolen er det vår velferd som er grisen. Stortingspartiene kappes om å kutte, og alle ser ut til å ha svelga at det er arbeidsfolk som skal betale for Kværners tap i Asia og på den norske børsen, at det er lønnsoppgjøret i Norge som har fått oljeprisen til å falle og krona til å bli pressa. Renta skal "presses" ned, og presstanga skal være vår økonomi. Vi får ikke rentepengene tilbake før vi har gitt fra oss flerfoldige i økte avgifter og reduserte offentlige tilbud.

Mange kommunepolitikere fra mange partier har problemer med å godta de nye rammene. Lysten til å fortsette i kommunepolitikken forsvinner, folk føler seg skvisa mellom barken (rammene som stortinget, dvs. deres egne partier, gir dem) og veden (krava til velferd fra velferdslovene og folk i kommunen). Kommunestyret blir kuttister for staten som fjerner stadig flere velferdstilbud – de fleste kommunepolitikere godtar dette mer eller mindre resignert. Andre gir opp, kaster kortene og sier fra seg verv eller melder at de ikke tar gjenvalg, før også disse ender som kuttister. Til slutt kommer de som melder at de vil at kommunen skal underbudsjettere, det vil si bruke mere penger enn den har og dermed komme under statlig administrasjon. Dette er den siste linja RV må jobbe videre utfra.

RV bør i disse ulvetider rette all skyts mot staten. Staten kutter rammene samti-

dig som den putter 60 nye milliarder i oljefond. Staten har penger, men den putter dem heller inn i kriserammede børser enn å bruke dem på folk i Norge. Vi må reise en kamp som trekker med seg alle grupper i en kommune og forhindre at barnehager blir satt opp mot eldre – og så videre. I dette ligger krav om sprenge rammene, men jeg tror ikke vi skal stille krav om å bli administrert av staten. Å underbudsjettere for så å bli stoppa av rådmannen er en reaksjonsform som ikke bryter med systemet, og som staten har klare handlingsalternativer til. Vi bør kreve kommunal skatteneekt, kommunal konfiskering av de pengene som trengs for å opprettholde velferden på lovlig nivå, minst nivået for 1998.

Alle skattepenger i en kommune går via kommunekassereren, og i tillegg betaler hver kommune betydelige summer i arbeidsgiveravgift til staten. De fleste kommuner i Norge har større pengeinngang enn de får tilbake fra staten. På et vis så er det kommunene som subsidierer staten og ikke omvendt. Ved å nekte å betale inn hele eller deler av statsskatten, kan kommuner gå til effektiv sivil ulydighet. Fylkesrådmann og departement er for en stund spillt ut over sidelinja, og kommunen har erklært den grådige stat krig. Et slikt krav, om det skulle bli gjennomført i en kommune, vil kreve aksjoner og handlinger fra staten. Det framprovoserer en konflikt og en politisering. Dette er også teoretisk gjennomførbart.

Kanskje vil ikke et slikt krav få flertall i noe kommunestyre i høsten 98, men jeg tror at RV gjennom å foreslå det flest mulig steder vil vinne oppslutning og styrke seg blant folk. På sikt, om krisa fortsetter, kan det være mulig å få noen av RVs sterke og Norges "svake" kommuner til å gå til slike tiltak mot staten. Å sprengne rammene er mulig når kommunekassereren har pengene.

nuneopprør

bør kunne fordoble medlemstallet sitt, om en bare begynner å spørre folk om de vil bli medlemmer, og nå har de lova det.

I de andre kommunene rundt RV-bastionen blir det også kutta, og folk ser hva RV betyr de andre stedene. Det blir nå laga helt nytt RV-lag på Hadsel, kommunene mellom Sortland og Vågan, og det satses friskt på nytt lag også på Vestvågøy. Tidligere SVere og ander radikale søker nå mot oss. Vi trenger nye medlemmer og aktivister, samtidig som

aktivistene trenger oss for å finne ei linje som kan føre fram i kampen om penger til kommunene.

Den siste tidas utvikling på stortinget, hvor alle partier, til og med SV, ser ut til å mene at det er rett og rimelig at arbeidsfolk betaler for lav oljepris og krisa i Asia, og hvor SV springer i hælene på Jagland både inn i regjering og i bombefly over Jugoslavia, har åpna et svært rom for RV. Et rom vi må fylle både med politikk og folk. Tida er inne for et ekte kommuneopprør.

Sentrums overkla

For de som hadde håpet på Nei-dronningen Anne Enger Lahnstein og resten av sentrumsregjeringen er statsbudsjettet en skuffelse.

Statsbudsjettet fra sentrumsregjeringa er et overklassebudsjett og skiller seg ikke fra de budsjetta som Arbeiderpartiet la fram på 90-tallet.

Av Aslak Sira Myhre

Budsjettet er laga for å tvinge renta ned, sier finansministeren. Sannheten er at det er Norges bank og regjeringa som sjøl har satt renta opp, og at det også er i deres makt å sette den ned igjen. Det vil de ikke gjøre uten videre, fordi Sentrum, sammen med resten av Stortinget, har valgt stabil kronekurs som mål for norsk økonomi, foran stabil rente og full sysselsetting.

Stabil kronekurs er valgt av to grunner: For det første har stortinget valgt å knytte krona opptil euroen og EU. Det er for å holde krona fast til denne og den tyske

sentralbankens pengepolitikk at Norges bank kjøpte kroner og satte opp renta.

For det andre så vil man ha stabil kronekurs for å sikre at den utenlandske kapitalen blir i landet og sikre at utbytterne holder seg høye. For arbeidsfolk betyr høy kronekurs billige ferier, lav kronekurs betyr dyr importert mat. Dette er likevel småting i forhold til konsekvensene av 10% rente. For norsk eksportindustri er lav kronekurs en fordel, i det minste på kort sikt. Norske varer vil bli billigere i utlandet, og de vil kunne konkurrere bedre på hjemmemarkedet mot importvarer.

Regjeringa har valgt å ikke sette ned renta før de har fått «et stramt budsjett». Høy rente sikrer at utenlandske investorer setter penger i norske banker. Det gjør det lønnsomt å eie norske kroner framfor for eksempel dollar. Samtidig betyr høy rente at folk bruker mindre penger. Folk tar opp mindre lån, og betaler mer av pengene sine til banken. På den måten gå forbruket ned. Regjeringa ønsker begge deler.

De vil sikre kapitalens interesser gjennom å gi dem avkastning på norske kroner (høy rente) og de vil redusere forbruket til vanlige folk gjennom å la

banken stjele pengene gjennom renta. På denne måten går etterspørselen ned. Når etterspørselen går ned håper regjeringa og økonomene at arbeidsledigheten vil gå opp, at folk vil kreve mindre lønn og at man på den måten skal sikre at profitten til kapitalen i Norge skal bli høyere eller holde seg høy. Dette er et klassestandpunkt. Når en velger å sette fast kronekurs framfor lav rente, velger man en politikk som bare passer borgerskapet, en velger en politikk hvor det er arbeidsfolk som skal betale kostnadene med ei krise som er skapt av en kapitalisme på anabole steroider i Asia og en fallende oljekurs som kom som en følge av krakket i Asia.

Restads tre begrunnelser.

Restad ønsker mer arbeidsledighet. De «høye» lønnskrava fra arbeidsfolk i lønnsoppgjøret i 98 har skremt borgerskapet. Derfor velger Restad å stoppe all offentlig byggevirksomhet gjennom Statsbygg, å utsette bygging av sjukehem til enerømsreformen og å stoppe alle nybygg i utdanningsektoren. Alt dette gjør han fordi han mener det ikke finnes kapasitet i bygningsbransjen. I virkeligheten ønsker han arbeidsledighet. Videre skal høy rente og kutt i offentlig sektor

Oljefondet vokser med 60 milliarder

Pr. 30. juni 1998 var det om lag 135 milliarder kroner i oljefondet. Bondevikregjeringen sier i budsjettforslaget at det både i år og neste år vil bli «satt av betydelige beløp».

Av Maj Lindholt

Den årlige innbetalingen til Statens petroleumsfond er statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten. Dette er skatter og avgifter som oljeselskapene betaler inn til staten ved utvinning av olje og gass, inntekter fra trukket utgifter til drift og investeringer

som staten har som eier av andeler i olje- og gassfelt, pluss utbytte fra Statoil. I 1999 anslås statens netto kontantstrøm fra petroleumsvirksomheten til nesten 58 milliarder kroner. Av dette brukes ca. 5,5 milliarder kroner til å dekke underskuddet på statsbudsjettet. Resten, ca. 52 milliarder kroner, brukes til innskudd i oljefondet. Renteinntektene og utbytte på verdipapirene som midlene i oljefondet er plassert i, legges til oljefondet. Tap på valuta og verdipapirer trekkes fra. For 1999 regner en med renteinntekter og utbytte på rundt 6 milliarder kroner. Det antas at oljefondet kommer til å øke med 63 milliarder kroner i 1999. Ved utgangen av 1999 kan oljefondet komme opp i over 200 milliarder kroner, et beløp som utgjør om lag 19 prosent av brutto nasjonalproduktet (BNP).

RV har ved budsjettbehandlingen hevdet at «oljepengene er spedalske» – med det viser RV til at de andre partiene mener at mer bruk av oljepengene «opphever» økonomien til farlige temperaturnivåer. Over har vi gitt stikkordene renter, utbytte og valuta. Det aller meste av oljefondmidlene investeres i utlandet. Fram til 1. janu-

ar 1998 kunne midlene bare plasseres i obligasjoner og andre rentebærende verdipapirer. Rentebærende verdipapirer regnes for å ha lav risiko mot tap, samtidig som renteinntektene ikke gir veldig stor avkastning (de fleste land ønsker jo ikke høy rente).

Men nå er reglene endret, slik at 30-50 prosent av fondet skal plasseres i aksjer. Bakgrunnen for regelendringen er «fondets langsiktige investeringshorisont», det vil si at aksjer kan kjøpes på lav kurs og at oljefondet kan sitte med dem og vente til aksjekursen er steget så mye at salg gir tilfredsstillende utbytte. Det er for såvidt faglig riktig at aksjer over tid gir høyere avkastning enn obligasjoner og at det gir bedre risikospredning å investere i både aksjer og obligasjoner.

Nå er det imidlertid, som regjeringen selv sier i budsjettet, «stor uro» i aksjemarkedet. Det er forsiktig sagt etter at aksjekursene har sunket i høy hastighet i flere måneder, og det er lite optimisme i aksjemarkedet. Fagfolk sier at aksjekursene lenge har vært kunstig høye, og at den utviklingen som har vært i år, er en nedtur

før aksjekursene legger seg på et «riktigere» nivå igjen. Det kan bety at et «riktigere» nivå er lavere enn det som var før krisen.

Regjeringen gjør oppmerksom på risikoen ved å investere i aksjer med disse ordene: «Når en vesentlig del av petroleumsfondet investeres i aksjer, må en være forberedt på at det vil komme år hvor fondet har svak eller negativ avkastning.» Slik RV ser det, kan aksjeinvesteringene i verste fall medføre at sparepengene til det norske folket blir gamblet med og tapt. RV har skrevet brev til finansminister Restad (SP) og bedt om informasjon om oljefondets nåverdi fordelt på obligasjoner/andre rentebærende verdipapirer og aksjer. RV regner med at renteinntektene nå er høye, mens aksjene sannsynligvis er mindre verdt enn da de ble kjøpt. Derfor er det viktig å få fram fordelingen, slik at regjeringen ikke kan skjule eventuelle foreløpige «papirtap» på aksjer i økte renteinntekter.

RV mener at det er både økonomisk og miljømessig mest forsvarlig å spare olje- og gassressursene på havbunnen i steden-

sssebudssett

sørge for arbeidsledigheten.

Restad vil presse renta ned, ved å sende regninga til arbeidsfolk i stedet for å gi opp EUs valutapolitikk sette ned ei rente han sjøl har satt opp. I det renta var høy nok, lot regjeringa krona flyte fritt for en stund likevel. Regjeringa har hatt et eget mål om høy rente, og de har blitt pressa av kapital såvel som andre politikere. Jågland har innrømmet at han måtte ha gjort det samme sjøl.

Restad vil sikre avsetning til oljefondet. Budsjettet går med 60 milliarder i overskudd og alt dette skal pumpes ut i oljefondet. Overklassen ønsker ikke å bruke norsk verdiskapning i Norge. Isteden brukes det største overskuddet noen sinne i et norsk statsbudsjett til å spekulere i obligasjoner og aksjer for å utbytte folk og naturressurser i resten av verden. Restad skriver i budsjettboken sitt at staten kan risikere å tape penger på oljefondet hvis krisa fortsetter – kanskje mister vi alt sammen hvis det kommer et nytt børskrakk.

Innsparingen

Budsjettet tar inn til sammen ca 5 milliarder kr. Mesteparten av dette tas fra arbeidsfolk. De hentes i kraft av nye avgifter som rammer flatt og som er tyngre jo mindre du har. Innsparingen på budsjettet skjer gjennom å stjele fra vanlige folk.

Mest kjent er feriedagen som sentrum vil ta i en situasjon hvor Norge har nesten minst ferie i Europa. I Danmark streika folk for den 6. feriedagen, i Norge har vi fire uker og 1 dag. Dagen stjeles uten lønnskompensasjon – folk får kutt i feriepengene og ikke mer i lønn.

Regjeringa vil ta sjukelønna fra alle som tjener under 50.000. I dag er grensa 25.000. Det betyr at ungdom i deltid og sommerjobb mister retten til sjukepengar, i tillegg til en god del andre. Arbeidsgiver skal betale for de tre første feriedagene. Dette har Statoil og Shell råd til, men mange småbedrifter har det ikke. Konsekvensen er antageligvis større press på å ikke bli sjuk, og press over i uføretrygd. Regjeringa og stortingsflertallet insisterer på å gjennomføre kontantstøtta, og velger nå å ta vekk barnetillegget for de småbarnsforeldrene som mottar slik støtte. I det hele tatt så blir småbarnsforeldre ramma på de aller fleste områder.

Inntjeninga skal skje blant annet gjennom økte avgifter på helse- og omsorgstjenester. Det betyr at brukerne, sjuke, gamle og uføre skal betale mer for å få sove, bo og medisiner. På samme måten legges det opp til at kollektivtransporten skal ut på anbud og privatiseres, kommunen blir bedt om å spare inn 54 millioner på denne måten.

Generelt økes skatte- og avgifts-

nivået; aller mest på tobakk, men også på mange vanlige varer. Avgiftsøkninger er inntjening som rammer flatt. De rike og de fattige betaler like mye, men for den rike betyr det svært lite. Det er Venstres politikk som kommer fram på inntjeninga. Også med økningen i el-avgifta på 2,5%, som vil ramme vanlige huster og bety mindre varme eller mindre penger for folk i Norge. El-avgifta blir likevel ikke pålagt kraftkrevende industri.

Rammer arbeidsfolk

Budsjetten er laga utifra det norske borgerskapet sine behov, og moten blant økonomene. Det verste er at det kanskje ikke en gang er lurt innfor kapitalismen.

Regjeringa regner med at krisa ikke kommer til å ramme Norge, det er mest sannsynlig helt på bærtur. Det som skjer nå er at bremsene settes på i økonomien samtidig som konjunkturen har snudd internasjonalt. Arbeidsfolk blir dobbelt straffa for en forbrytelse de ikke har noe med å gjøre. Budsjettet er overklassens budsjett.

Dette statsbudsjettet er det Norge har sett som har gått med størst overskudd. Samtidig er det et av de som rammer vanlige folk hardest. Det ekstra en fikk i lommeboka i tariffoppjøret er allerede spist opp av renta, og nå kommer det ytterligere belastninger.

Budsjettet og kommunene

Ingen realvekst i inntektene, mer statlig styring og forutsetninger om privatisering og økte egenandeler – statsbudsjettet fra sentrumsregjeringa er dårlig for norske kommuner.

Av Finn Olav Rolijordet

Statsbudsjettet presenteres med at kommunene får økte inntekter på 2.6 milliarder og at skattøret økes med 1% for kommunene til 11.75 og 0.5% til 6.75% for fylkene. Det blir en vekst i kommunene på 1,25%. Veksten er under prisstigning og er dermed ingen realvekst – noe som er nødvendig dersom kommunene skal ha midler til de økte oppgavene.

Stortinget har i forbindelse med revidert nasjonalbudsjett vedtatt at skattøret skulle reduseres og rammetilskuddene økes for å få en utjevning i inntektene mellom skattesterke og skattesvake kommuner. Regjeringa legger i tillegg opp til en ny endring i dette forholdet gjennom at selskapskatten skal bli statlig. Den har blitt delvis det i år. For 1999 betyr dette 6 milliarder tapte skatteinntekter i kommunesektoren. Justeringa av skattøret må sees i denne sammenheng.

Kommuner får økte utgifter i perioden, men ikke noe av dette blir det kompensert for i statsbudsjettet. Mange kommuner med stor gjeld blir hardt rammet av renteøkningen; tilleggspremien i kommunenes pensjonsfond er satt til 2.5% av pensjonsgrunnlaget, så kommunesektoren vil få en merkostnad på 1.1 milliard i 1998 og 850 millioner i 1999; regjeringa regner med at lønnsveksten på ca 6% delvis skal dekkes inn ved prisstigning på kommunale tjenester – 4.5%; forslaget om å øke arbeidsgiverperioden ved sykemelding vil gi 190 mill i økte lønnsutgifter; planperioden for eldreformen utvides til 6 år og investeringstilskuddet og rente- og avdragskompensasjon med til sammen 150 millioner trekkes tilbake.

Som følge av forslaget om selskapskatten vil kommunesektorens egne samla skatteinntekter gå ned. Men dette vil først og fremst ramme kraftkommuner og sentrale kommuner med «mye» næringsliv. Rammetilskuddene øker, men ikke nok. Når flere kommuner blir fratatt skatteinntekter og blir avhengig av øremerkede midler og rammebevilgninger, betyr det at den kommunale handlefriheten reduseres. Staten får grepet om flere kommuner.

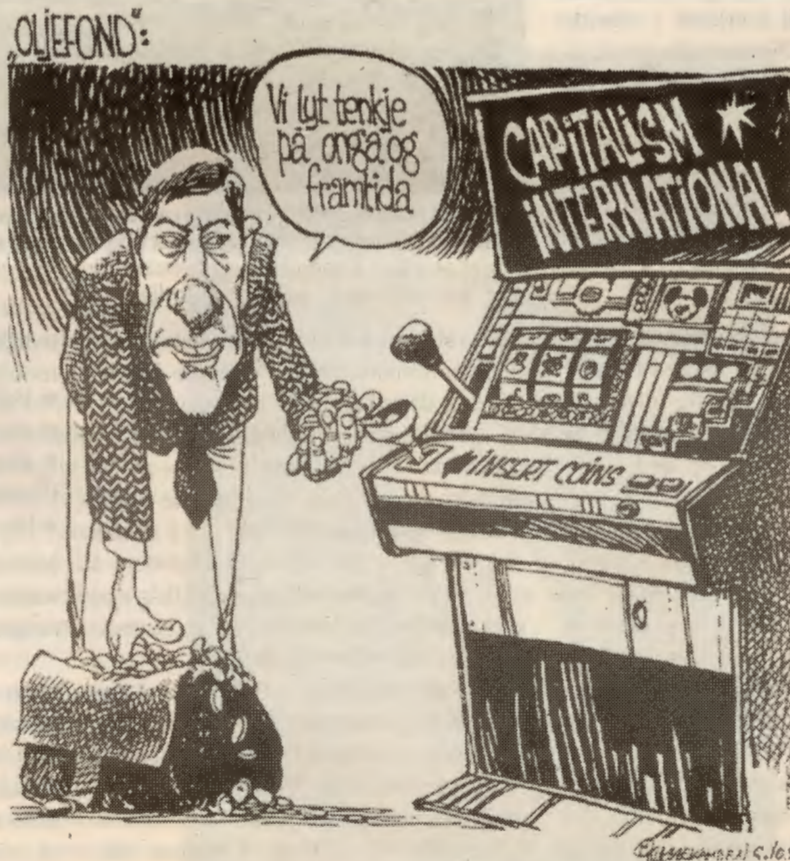
De øremerkede tilskuddene øker. Dette betyr statlig styring på hva pengene skal gå til. Det betyr også at mange kommuner ikke vil sette igang planlagte tiltak fordi de ikke har egenandelen på investeringene.

Det er forutsatt økte avgifter på 500 millioner. Det betyr at staten tvinger kommunene til å legge på kommunale avgifter og øke egenandeler for å få inntekter. Dersom de ikke gjør det, presses det fram privatisering.

Gebyrinntektene anslås økt med 6.2% eller vel 1.4 milliarder. Det er en del omlegginger innfor dette systemet (øremerkede midler trekkes tilbake, gebyrinntektene økes) slik at den reelle veksten er på 1.2% eller 300 millioner. Denne veksten skyldes en anslått volumøkning – noe som vel må bety at flere kommunale tjenester skal ut i markedet.

for å pumpe dem opp, bekymre oss over variasjoner (nedganger) i oljeprisene og investere dem på rent finansielle vilkår i utenlandske bedrifter. Vi mener at fallet i oljeprisen i år og den negative utviklingen på aksjemarkedet og for den norske valutaen, har vist tydelig hvor sterkt begrunnet vår motstand mot utvinningstakten og oljefondet er.

RV har heller ikke tillit til politikernes forsikringer om at pengene skal hentes hjem for å finansiere pensjonene og aldersboligene til eldrebeholdningen. RV tror at pengene som er investert i utlandet, kommer til å bli der, enten oljefondet øker som forutsatt av regjeringene, eller får en negativ utvikling pga forhold i internasjonal økonomi. Vi frykter heller at eldrebeholdningen vil måtte stange mot skrinne pensjonsutbetalinger og privatisert eldreomsorg. Årets statsbudsjett kan være et varsel om det – varselet blir enda tydeligere hvis regjeringa får vedtatt forslagene sine.

Med fagbevegelsen for sosialisme

Så lenge toppledelsen i LO fører en sosialdemokratisk og borgerlig politikk kan ikke fagbevegelsen bli en felles kamporganisasjon for sosialismen. RVs faglige manifest bør derfor forfattes som et konkret program for et sosialistisk arbeiderparti som kan virke samlende for sosialister og opposisjonen i fagbevegelsen.

Tekst og foto: Else Merete Thyness

Dette var en av konklusjonene ved RVs faglige konferanse i slutten av september.

I sin innledning til konferansen sa faglig leder i RV, Terje Kollbotn at konferansen siktet mot å dra igang en debatt for å utvikle en faglig politisk plattform i RV og mobilisere faglige aktivister.

– RV må kunne stille opp med et konkret arbeideralternativ i fagbevegelsen, sa Kollbotn.

MAI-avtalen

Kristine Mollø-Christensen, internasjonalt ansvarlig i RV, holdt et innlegg om MAI-avtalen og hvordan den påvirker arbeidsliv, arbeiderrettigheter og faglig arbeid.

– MAI-avtalen er på en måte EØS-avtalen i n'ete potens. Når det gjelder å gi kapitalens ubegrenset bevegelsesfrihet vil den gå utenpå det indre marked. Målet er å få et forutsigbart investeringsregime hvor utenlandske investorer skal:

- Tilbys de beste forhold.
- Få status som nasjonalstater i internasjonal handelsrett.
- Kunne saksøke myndigheter for å få fjernet regelverk som de omfatter som diskriminerende.
- Kunne saksøke myndigheter om erstatninger for hva de oppfatter som ekspropriering.
- MAI-avtalen kan først sies opp etter fem år. Da vil de selskapene som har investert i løpet av perioden være sikret ikke-innblanding eller endring av vilkårene de neste 15 årene. I praksis vil det si at avtalen vil gjelde i minst 20 år ved inngåelse.

Faglige problemstillinger ved MAI-avtalen

Mollø Christensen trakk også frem de faglige problemstillingene i forbindelse med MAI-avtalen:

- Mai-avtalen undergraver streikeretten. Nasjonalstaten blir ansvarlig overfor investerings-selskapet ved for eksempel en streik. Det samme gjelder selvsagt for blokader.
- Det er ikke lov for et lokalsamfunn å knytte betingelser til investeringene. Selskapet kan når som helst selge og flytte, uten hensyn til arbeidsplasser og lokalsamfunn.
- Privatisering vil bli en direkte følge av

MAI, og i MAI kan privatisering av statlig virksomhet ikke gjøres om igjen. Hvis for eksempel søppeltømminga blir privatisert og en siden ser at tilbudet faktisk ble dårligere enn ved det kommunale vil det i MAI være ulovlig å endre en privatisert sektor til statlig.

• For fagbevegelsen vil motstanderen i større grad være enorme multinasjonale selskaper med adskillig større ressurser enn de mindre nasjonale bedriftene. Vi vet alle at et av globaliseringens mål er å knuse fagbevegelsens makt.

Hvor står MAI nå?

Hvis MAI-avtalen skal bli vedtatt vil det sannsynligvis skje i utgangen av 1999. RV har tatt initiativ til å starte Nettverk mot MAI. PÅ dette nettverket finner vi foreløpig miljø-, solidaritets- og enkelte ungdomsorganisasjoner (RU, SU OG AUF), og partiene NKP, AKP, SV og RV. Samtidig er det lagt vekt på å få med fagbevegelsen i motstanden. Her er blant annet Norsk Kommuneforbund, Norsk Lærerlag og Norsk Transportforbund representert.

Etter innlegget til Kristine Mollø-Christensen diskuterte deltagerne på den faglige konferansen mulige konkrete tiltak som kunne bli iverksatt i arbeidet mot MAI-avtalen. Noen av disse var:

- Informere folk på arbeidsplassen om MAI og få i stand opprop mot MAI fra klubber og foreninger,
- Arrangere en egen anti-MAI-aksjon på 1. mai.
- Lage nyhetsoppslag.

Blaalid-utvalget

Bondevikregjeringen har nedsatt et utvalg for å se på inn- og utleie i det norske arbeidsmarkedet. Nylig offentliggjorde det såkalte Blaalid-utvalget en innstilling, som vil snu opp ned på det norske lovverket.

I følge utvalget skal det offentlige monopolet for arbeidsformidling oppheves. Det betyr at arbeidsformidling må operere i et marked på lik linje med private aktører. I tillegg skal sysselsettingsloven speilvendes i det utvalget foreslår at vikarbyråer og andre kan leie ut til alle sektorer.

Dette var noe av det som kom fram under Boye Ullmanns innlegg om Blaalid-utvalget. Ullmann, som er faglig

I MAI er privatisering av statlig virksomhet irreversibelt, den kan ikke gjøre om. Hvis søppeltømminga blir privatisert og en siden ser at det faktisk var et dårligere tilbud enn den kommunale søppeltømminga tidligere – vil det i MAI være ulovlig å endre en privatisert sektor til statlig.

tillitsvalgt i Jern og Metall og Fellesforbundet pekte på hvilke konsekvenser dette kan få for arbeidsfolk.

– Endringene i Blaalid-utvalget vil føre til et næringsliv med fri flyt av arbeidskraft. Det øker mulighetene til arbeidsgiverne å leie inn folk – og å sparke dem ut igjen. Det vil også bli lettere å undergrave lønns- og arbeidsvilkår noe som igjen vil gi bedriftslederne et verk-tøy til å knuse fagforeningene.

– Endringene vil også skape et A-lag og et B-lag i markedet. I EU ser vi at utviklingen går mot bedrifter som opererer med «kjerneansatte» i tillegg til at de tar inn folk etter behov fra et leiemarked. I diskusjonen som fulgte Ullmanns inn-

ledning kom det fram flere forslag til mobilisering mot Blaalid-utvalget:

- Fellesforbundet i Oslo tar initiativ til et aksjonsutvalg mot Blaalid.
- Det bestilles en Defacto rapport om Blaalid for å få motekspertise.
- Det arrangeres konferanser og opprop. Men den aller viktigste målsettingen vil være en politisk streik mot liberaliseringen av arbeidsmarkedet.

Hva med sekstimersdagen?

Marit Danielsen, nestleder i RV, holdt en kort innledning om sekstimersdagen. Hun mente at kravet i seg selv er overmodent både fordi de som trenger kortere arbeidstid, trenger det mer enn de

gjorde før, og fordi samfunnet har bedre økonomisk mulighet til å innfri kravet nå. Allikevel går utviklingen i feil retning. Vi står i fare for å miste fridager i stedet for å komme nærmere sekstimersdagen.

– Hva skal så til for å få et gjennombrudd, spurte Danielsen. Hun ønsket en bred diskusjon i kvinne- og fagbevegelsen for å enes om hvilke små skritt vi kan ta for i det hele tatt å oppnå noe med reformkravet.

– I Danmark samlet partene seg om kravet om mer ferie, og fikk gjennom en sjettede ferieuke. Kanskje vi skal enes om «syvtimersdagen» i år 2000, som et skritt på veien?

Danielsen tok også opp spørsmålet om hva som er det gode liv, ikke bare for småbarnsforeldre, men for alle folk.

– Er arbeidet oppskrytt, spurte Danielsen og henviste til debatheftet «Menneske og arbeidsliv», som blant annet tar opp det samme spørsmålet.

Programdiskusjonen

Når partisekretær Finn Olav Rolijordet har lagt prinsippprogrammet innerst i en skuff med et lønnlig håp om at ingen skal spørre etter det, er det kanskje på tide å gjøre programmet mer «brukervennlig». Dette var da også et av temaene ved konferansen.

I sin innledning kom Bård Sandstad, ung arbeider fra Grafisk i Bergen, blant annet med tre konkrete innspill til programdiskusjonen.

• RV bør ha gode motstrategier mot globaliseringen og forsvare de ordningene fagbevegelsen har oppnådd innenfor hver enkelt stat. Ryggraden i motstanden bør være at fagbevegelsen har et internasjonalt perspektiv.

I et eventuelt faglig manifest bør dette være et av hovedpunktene.

• Programmet bør oppdateres på sekteriske utsagn. For eksempel bør formuleringen om at LO-toppen er en del av borgerskapet bort.

• Sosialismevisjonen vår må få mer kjøtt og flesk på beina. Hvordan ser vi konkret for oss et sosialistisk Norge? Hva vil være fagbevegelsens rolle? Hvilke maktorganer skal arbeidsfolket ha?

LO er avgjørende for sosialismen

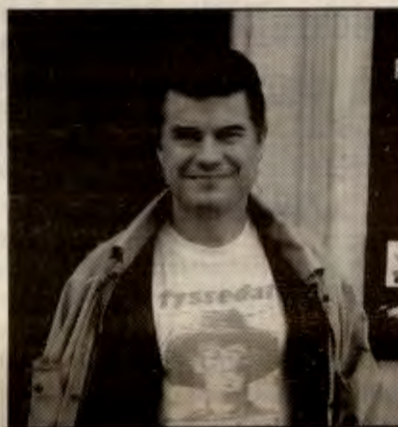
Et viktig spørsmål på konferansen var hvorvidt det bør være et strategisk mål for RV å gjenreise LO som en drivkraft for sosialismen? En samlet arbeiderklasse kan bekjempe borgerskapet, men det er vanskelig å se for seg et LO som kjemper for sosialismen så lenge ledelsen fører en sosialdemokratisk og borgerlig politikk. RVs faglige manifestet vil kunne bli et av de verktøyene RV kan bruke overfor faglige arbeidskamerater.

– Går vi 100 år tilbake i tiden var det nok flere som regnet seg som sosialister enn det det er nå, sa Finn Olav Rolijordet. – SV er for eksempel et antikapitalistisk parti, men ikke sosialistisk. RV må begynne å gå fremover igjen, og det faglige manifestet vil være et skritt i riktig retning. Vi må bli menneskefiskere og verve mange personlige sosialister, ikke bare én og én, men gjennom miljøer, forbund, og fagbevegelsen.

– Og hvis vi skal gjenvinne sosialismevisjonen innenfor arbeiderklassen er LO helt avgjørende. Uten LO vil det ikke bli noen sosialisme, sa han.

– Programmet bør oppdateres på sekteriske utsagn. Formuleringen om at LO-toppen er en del av borgerskapet bør fjernes, sa Bård Sandstad.

– RV må kunne stille opp med et konkret arbeideralternativ i fagbevegelsen, sa Terje Kollbotn.

Den store LO-debatten om det gode arbeidet.

Kanal 99: Menneske og arbeidsliv

Arbeiderpartiet har nedsett et utvalg som skal føre debatten «Menneske og Arbeidsliv» internt. RV bør ha en selvstendig profil i debatten.

Tekst og foto: Else Merete Thyness

I anledning LOs 100-årsjubileum i 1999 har LO og AOF (Arbeidernes Opplysningsforbund) startet en åpen debatt med folket, som skal gå fram til april neste år. Gjennom kampanjen «Menneske og arbeidsliv» inviterer de til en dialog som blant annet skal munne ut i et forslag til en ny arbeidsmiljølov.

Truls Gerhardsen, prosjektleder for kanal 99, forteller at «Menneske og arbeidsliv» er en kampanje som skal aktivisere den norske befolkningen til å stille krav til et nytt og annerledes arbeidsliv og et nytt og annerledes liv. I den anledning går arbeidsheftet «Menneske og arbeidsliv» via fagbladene og forbundene i disse dager ut til 740 000 norske hjem. For de som ikke er fagorganiserte er det blant annet mulig å hekte seg på debatten via internett.

– Vi ønsker å nå hele det norske folk sier Gerhardsen til Opprør. – Da kampanjen ble satt i gang etablerte vi kanal -99. Med det vil vi få fram at vi skal åpne så mange kanaler som mulig slik at folk kan komme fram med sine synspunkter på hva som er det gode arbeidsliv. Når kampanjen er over skal

det ikke være et menneske i Norge som ikke har hatt sjans til å være med på debatten, sier Gerhardsen.

Arbeidsheftet dannet grunnlaget for både diskusjoner og gruppearbeid under RVs faglige konferanse. Det ble lagt stor vekt på at det var viktig for RV å delta i debatten fra første stund og komme med konkrete forslag.

– Vår oppgave er å opptre som et sosialistisk alternativ. Da er det ikke nok å komme med enkelte

justeringer, sa faglig leder Terje Kollbotn. – Hvis debatten skal føre fram til framtidens gode arbeider-samfunn, da er vår definisjon på det sosialisme.

– Problemet med heftet er at det beskriver en virkelighet som folk kjenner seg igjen i. Da er det lett å la seg narre til å «kjøpe» utgangspunktet også, nemlig at makedliberalismen bare vil skyte fram, og at vi må tilpasse oss, sa Marit Danielsen, nestleder i RV.

Ytringsfridom for nazistar

Debatten om ytringsfridom handlar om demokratiske rettar – individuelle rettar, og retten til å danna organisasjonar.

Av Magnus E. Marsdal

Eg vil fyrst seia noko om to ulike grunnsyn på demokratiske rettar, i dette tilfellet to ulike grunnsyn på ytringsfridomen.

Den eine tilnærminga vurderer ytringsfridom ut ifrå kva som er hensiktsmessig. Ein går inn for forbod der ein finn det hensiktsmessig i arbeidet for å oppnå egne politiske mål. Til dømes: Dersom ein meiner eit forbod mot rasisme kan motvirke utbreiinga av rasisme, går ein inn for forbod mot rasisme. Enkelt og greit.

Dette er det lang tradisjon innanfor såkalla marxistiske rørsler, som gjerne syner til at alle spørsmål om demokrati og slikt eigentleg er eit spørsmål om klassekamp. Dermed kan ein forby meiningane til sine motstandarar, sidan desse står på gal side i klassekampen, og såleis eigentleg er eit trugsmål mot verkeleg folkestyre.

Men hensiktsmessighetsideologien er ikkje noko seireige for «marxistiske» herskarar, han er djupt rotfesta i til dømes Det Norske Arbeiderparti. Sjå til dømes korleis dei ser på spørsmåla knytt til organisasjonsfridom i fagrørsla: Det er kun ei vurdering av kva som er hensiktsmessig for dei sjølve som ligg til grunn for dei «prinsippa» dei kjem fram til, DNA har på eit vis hensiktsmessighet som overordna ideologi.

Dette er ein ideologi som vart sett ut i livet i mange såkalla sosialistiske land, der ytringsfridomen systematisk vart underordna ei rekke andre omsyn. Når ytringsfridom på ingen måte er eit prinsipp som styresmaktene må retta seg etter, blir det opna for massivt maktmisbruk, noko det ikkje mangla på under Stalins regime og ikkje minst etter Stalin i såkalla sosialistisk land.

Sjolv om mangelen på demokrati og ytringsfridom nok ikkje var hovudårsaka til at sosialismen braut saman i austeuroopa, meiner eg sosialistar eintydig må oppsumera at undertrykkinga av ytringsfridomen ikkje

styrka, men svekka sosialismen. Eg meiner altså at hensiktsmessighetsideologien når det gjeld ytringsfridom ikkje er progressiv.

Den andre tilnærminga til ytringsfridom er meir prinsipiell. Den tek utgangspunkt i at ytringsfridom er ein prinsipiell borgarleg-demokratisk rett som skal gjelda alle, og kanhende mest av alt for dei ein er usamd med. Eg er for denne prinsipielle haldninga til ytringsfridom. Eg meiner ytringsfridom er ein føresetnad for demokrati og for sosialisme.

Dette handlar om heilt grunnleggande spørsmål for revolusjonære: Kven er drivkrafta i historia, kor kjem dei riktige ideane frå? Er den sosialistiske revolusjon eit sosialt eksperiment der ein elite med marxistisk innsikt i historias lover og proletariatets behov heroisk leier striden mot klassefienden og tek i bruk alle naudsynte middel i striden mot den uforsonlege kontrarevolusjonen? Eller er det ei kollektiv viljeshandling der arbeidarklassen og det arbeidande folket gjennom sjølvorganisering, politisk kamp og sine egne handlingar fører kampen mot klassefienden, og tek i bruk alle naudsynte middel i striden mot den uforsonlege kontrarevolusjonen? Helst det siste.

Ytringsfridom og marxisme

Eg meiner at marxismen på mange måtar er ein føresetnad for sosialismen, fordi marxismen samlar mykje av den politiske teorien og klassebevisstheten som er heilt naudsynt for at folket skal bli i stand til å skapa eit sosialistisk folkestyre. Difor er sjølvsagt også marxistiske, revolusjonære parti viktige, og dei kan spela ei leiande og kanhende avgjerande rolle i kampen for sosialismen.

Men den stygge og fascistoide sida ved den kommunistiske tradisjonen er at kommunistpartiet har oppkasta seg til Führer, til leiing over arbeidarklassen, til ein slags filosofkonge som veit best og som alltid må sikra si eiga makt – sjølvsagt til arbeidarklassens beste.

Ein del av denne tradisjonen er synet på ytringsfridom og demokratiske rettar som heilt underordna spørsmål som vi ikkje treng å ta på alvor før vi når Kommunismen. Det synet på ytringsfridom kan ikkje vera venstresida sitt, meiner eg.

Allerede i 1919 skreiv Rosa Luxemburg svært kritisk om den sosialisme Lenin, Trotski og resten av bolsjevik-partiet stod i spissen for. Luxemburg godtek at det trengst diktatur. Då dei kontrarevolusjonære saboterte og gjekk til åtak på arbeidarregjeringa i tida

etter oktoberrevolusjonen «var selvsagt alle kampmidler mot dem på sin plass: Nekting av politiske rettigheter, økonomiske eksistensmidler osv., for å bryte ned motstanden med jernhånd».

Men ho godtek ikkje at bolsjevikane ikkje gjev full politisk fridom til folk flest. Og det aller viktigaste: Ho godtek ikkje at bolsjevikane hyllar si udemokratiske unnatakstilstand som «sosialisme» av beste sort. Et konsentrert utdrag fra Luxemburg om den russiske revolusjon:

«Alt det som skjer i Russland er forståelig og en unngåelig kjede av årsaker og virkninger.[...] Det farlige begynner der bolsjevikene gjør en dyd av nødvendigheten, i alle deler teoretisk fikserer denne taktikken som ble påtvunget dem av disse ugunstige vilkår, og prøver å anbefale den for det internasjonale proletariat som et mønster på sosialistisk taktikk, som et eksempel til etterligning.»

Problemet er at juridiske innskrenkingar av ytrings-

fridomen alltid blir vedteke av nokon, og desse maktthavarane har alltid egne politiske interesser. Sjølvsagt hadde det vore fint om vi hadde ei krystallkule der vi kunne sjå framtida, slik at det var mogleg å vita kva ytringar og kva organisasjonar som kjem til å gå til valdelege, reaksjonære åtak på arbeidarklassen. Då kunne ein avverga svært krigerske tiltak i framtida med mindre innskrenkingar i demokratiet der og då. Men det finst ikkje noko allvitande kommunistparti, sjolv om Stalin og Co nok freista gjera «marxismen-leninismen» til nettopp ei slik krystallkule som ikkje finst.

Tendensen vil alltid vera at herskarane eigeninteresser får sterk innverknad på politikken dei fører, uansett kor mykje dei ser seg sjolv som proletariske klassekjemparar. Den einaste krafta som kan stå imot tendensen til korrumperting er folkets eiga organisering, folkets eigen kamp for sine interesser. Og ein føresetnad for folkets eigen kamp er at det finst ytringsfridom og organisasjonsfridom, og at det ikkje er mogleg å innskrenka denne med tilvising til «fare for kontrarevolusjon» eller liknande.

Føresetnaden for at dei demokratiske rettane skal ha ein slik posisjon i samfunnet er at nokon har stridd for dei og vunne fram i arbeidarklassen for ideen om folkestyre og fri diskusjon, mot ideen om elitestyre og forbod mot uønska meiningar. Eg kan ikkje sjå anna enn at det er vår oppgåve å føra striden for demokratiske prinsipp, for kven andre skal gjera det? Det tyder sjølvsagt også at det på ingen måte er vår oppgåve å gå i spissen for krav om forbod mot uønska meiningar.

Dette oppfatar eg som standpunkta til ein demokratisk kommunist, og det ynskjer eg å vera.

Revisjonisme og hakekors

Sentrale folk i SOS-Rasisme meiner historisk revisjonisme skal vera forbode. Det skal vera straffbart å hevda at det ikkje fanst gasskammer under andre verdskrigen. Eg synest definitivt ikkje at det skal vera forbode å ytra noko som helst standpunkt i historiske spørsmål.

Paul Bjerke har fortald ei historie om seg sjølv og historieforståing. Kring 1970 skreiv han i skuleavisa si at det berre sat ein handfull menneske i dei sovjetiske fangeleirane på Stalin-tida, og at dei aller fleste var landssvikarar og ikkje fortente betre. «I dag har eg nok kome til at dette standpunktet var feil», seier Paul Bjerke. Men skulle det ha vore forbode? Burde skuleavisa vorte konfiskert, og Paul tiltalt og straffa for å ha skrive feilaktig om undertrykking i Stalin-Sovjet?

Det er definitivt ein skilnad på den politiske karakteren til Stalin-terror og Hitler-terror. Men eg har aldri sett noko god grunngeving for å tilata revisjonisme om den eine fangeleiren og samstundes straffa revisjonisme om den andre.

Ein kan ikkje forby nazismen ved å forby dei nazistiske symbola, som til dømes hakekors. Kva gjer du om nazistar sluttar med hakekors, får seg fast jobb og hår på hovudet? Det bidrar berre til den borgarlege mystifiseringa og sataniseringa av nazismen, at vi legg vekt på dei ytre symbola og ikkje det politiske og klassemessige innhaldet i nazismen.

Dessutan vil eit forbud mot nazi-symbolar skape martyrar på den ekstreme høgresa, og styrke myten om den revolusjonære venstresida som ganske autoritære saker.

Venstresidas defensiv

Spørsmålet om ytringsfridom er for tida omtrent det einaste som gir nazistane den minste flik av sympati. Uansett kva som avsløres av faenskap og terror som nazistene planleggjer og gjennomfører, blir antirasister og folk fra venstresida i kvar einaste debatt møtt med spørsmålet: «Men skal ikkje dei óg ha retten til å ytra seg?» Dette kjem både frå høgreekstremistane sjølv og frå journalistar.

Og grunnen til at det kjem er at det er effektivt; folk flest er skeptiske til å innskrenka ytringsfridomen, og difor prøver nazistane og venene dei å lage eit bilde av Den Autoritære Venstresida, som vil forby alt den ikkje likar. Det som skulle ha vore debatter om kva nazistane driv med og korleis vi skal få slutt på det blir til debatter om ytringsfridom, der det er antirasistane som må forsvare seg mot dei «demokratiske» innvendigane fra journalistar, nazistar og folk

flest.

Difor er det veldig bra at vi har dette ordskiftet. Det ventresida treng i denne kampen er politisk klårleik. Vi må kunne gi så klare svar som mogleg på spørsmåla om ytringsfridom, slik at dette demokratispørsmålet kan ryddast litt til side og vi kan gå vidare på korleis nazistane kan bli stogga og kva som faktisk bør bli forbode.

Eg trur ikkje dette har så mykje med vårt syn på nazistane å gjera. Det handlar om venstresidas syn på folket. Forbodslina byggjer ikkje på tillit til folket. Det framstår som om vi trur at dersom nazistane får hevda dei perverse standpunkta sine høgt så kjem folket til å slutta opp om dei. Forbodslina sin strategi mot høgreekstremismen blir å stogga han ved å hindra folk 'i å høyra om han.

Dette står i direkte motstrid til dei maoisistiske festtalene om at vi stoler på folket, at massane er heltane, at vi slett ikkje ser på oss sjølve som ein elite som veit betre og så vidare. Og det gjev ein god del folk ei kjensle av at det nok finst ideologiske band mellom oss og herskarane i dei sosialiststatane også vi i dag omtaler som elitistiske diktatur.

Og min påstand er at denne skepsisen til den revolusjonære venstresida er heilt sunn. Det er naudsynt at vi kvittar oss med hensiktsmessighetsideologien og mistilliten til at folket er istand til å velgja rett i møtet med fascismen. Vi må ta inn over oss at det finst ingen annan vei til sosialismen enn å vinna oppslutnad i folket, og det finst ingen annan veg for antifascismen enn å skapa einskap i det arbeidande folket bygd på at folk sjølve tek medvitne standpunkt. Lovforbod er i denne kampen i beste fall ei sovepute, og det kan bli ubehageleg å vakna opp. Også fascismen kan gå tvers gjennom lov til siger, om styrken er stor nok.

Terror er forbode

Tilbake til den konkrete debatten om nazistane her og no: Eg meiner vi skal si at «Ja, nazistane har rett til å ytra meiningane sine, som alle an-

dre». Deretter skal vi gå laus på kva desse folka faktisk driv med: mord, bomber, øks, pistol, trugsmål, organisert banking av meiningsmotstandarar. Det skal ikkje vera tillatt!

Organisasjonsfridomen femnar ikkje om organisasjonar som driv med slikt, dermed kan det reisast krav om forbod mot fleire av nazistane sine organisasjonar. Norsk politi har fleire gongar stogga Hells Angels-medlemmar på grensa, sjølv om dei hevda dei berre skulle på MC-treff i Noreg. Politiet har røynsler med kva Hells Angels-samlingar fører med seg, og tek tiltak for å innskrenka det dei meiner er kriminell aktivitet. Nett det same kan gjerast mot nazistar. Men

det har ingenting med statleg sensur av meiningar å gjera.

Dette er ei grensedraging folk flest vil vera samde i, trur eg. Denne politiske linja gjev grunnlag for å føra offensive kampanjer for innskrenking i organisasjonsfridomen til nazistane, utan at vi kjem i strid med ytringsfridomen.

Denne politiske linja er et grunnlag for å føre offensive kampanjer for forbud som kan vinne oppslutnad, nettopp fordi det gir ei line som avgrensar den politiske fridomen på ein måte som både vi og folk flest kan stå inne for, utan eitt einaste sekund å lura på om vi er i strid med ytringsfridomen. For valden og terroren frå høgreekstremistane har ingenting med retten til ytring å gjera.

Dette er ei riktig line når det gjeld avveinjinga mellom ytringsfridom og forbud mot terror-organisasjoner, og kan derfor vinna fram i breie lag av folket. Den andre linja; som krever forbod mot alt vi oppfatter som rasistisk gir ikke grunnlag for vellykka kamp for forbod, fordi den hele tida støter mot fornuftige demokratiske innvendingar som fører oss over på defensiven.

Min konklusjon er ganske openberr: Eg ser på det vi kan kalla «forbodslina» som ei feil politisk line både i spørsmålet om ytringsfridom og demokratiske rettтар, og i spørsmålet om korleis vi kan vinna over rasismen og fascismen.

Bli med i RVs Faglige Nettverk

Ja, jeg vil gjerne bli med i nettverket for å få informasjon om faglige kamper, bidra med informasjon, knytte kontakter på tvers m.m.

Navn: _____

Adresse: _____

Postnr.: _____ Sted: _____

Forbund: _____

Klipp ut, og send til:

RVs faglige nettverk, Osterhausgate 27, 0183 OSLO

Venstre om!

Utgitt av Revolusjonært Forbund.
Nå kommer vi som månedsblad!
Bestill abonnement eller gratis
prøveeksemplar fra:

Venstre om!

Pb 2718 Møhlenpris
5026 Bergen

Nazister og ytring

Den forrige "dialogen" med nazistene tok endelig slutt i 1945. Den kostet mer enn 50 millioner dødsofre. Hele verden var etter krigen samstemt i at dette ikke skulle få gjenta seg.

Av Jan R. Steinholt

Avtalen i Potsdam og dommene ved krigsforbryterdomstolen i Nürnberg ble knesatt som internasjonal rett – folkerett. Der het det blant annet: «Det nasjonalsosialistiske parti og dets forgreninger skal tilintetgjøres... enhver nazistisk og militaristisk virksomhet og propaganda skal forbys...»

Enigheten om at nazisme og fascisme for all framtid skulle forbyes var sjølve inngangsbilletten til det nystifta Forente Nasjoner. Også Norge tilslutta seg dette (men unnlot å håndheve dette forbudet gjennom nasjonalt lovverk).

Derfor føles det litt absurd når vi sitter her og skal diskutere om det ikke er på tide å gjenoppta "dialogen", om ikke den revolusjonære venstresida bør gå på barrikadene og kjempe for nazistenes ytringsfrihet, for fri flyt av nazipropaganda. Argumentet er at dette skal styrke vår egen troverdighet... Det som ligger under er en dårlig kamuflert (og giftig) påstand om at kommunistene har nesten like mange lik på samvittigheten som nazistene. Det er Haakon Lie og Libertas om igjen, men nå i postmodernistisk, relativistisk og kulturradikal fasong med såkalt venstrevri.

En viss fhv. kulturredaktør i «Klassekampen» foretok en statistisk sammenligning av «folkemordere», der Hitler ble plassert bak i køen etter «slaktere» som Stalin og Mao! (15. mars 97) Og det fins mange av hans kaliber i såkalte kulturradikale og samfunnskritiske kretser. Enda verre er det at teorien om det såkalte "totalitære samfunn" nå blir forfektet av strømninger innafor RV, for eksempel på sosialismestevnet i mai.

Fullt så langt har vel ikke Magnus Marsdal gått. Men også han har hevda at forbud mot meninger er et kjennetegn ved arbeiderrørsla i vid forstand, dette er både kommunistenes ("stalinistenes")

og sosialdemokratiets tradisjon, skreiv han i Klassekampen. Etter dette resonementet er det ikke fascismen, men venstresida som er problemet, og som mister troverdighet fordi den ikke konsekvent forsvarer ytringsfriheten.

Hvis denne påstanden er riktig, så har heller ikke FN troverdighet. I 1973 vedtok FN erklæringa om avskaffing av rasediskriminering, en konvensjon som også Norge har slutta seg til. Her heter det blant annet at de tilslutta statene skal «erklære for ulovlige og forby organisasjoner samt organisert og all annen propagandavirksomhet som fremmer og tilskynder til rasediskriminering, samt kriminalisere deltakelse i slike organisasjoner eller slik virksomhet». (overs. fra dansk)

Statsmaskineriet fører ikke kampen for oss

Magnus Marsdal og andre har rett i en ting – at det er en illusjon å tro at det borgerlige lovverket gir tilstrekkelig vern mot fascismene og nazismen. Fascismen er tross alt et ideologisk avkom av den utvikla kapitalismen, en av formene for borgerskapets diktatur.

Kampen må føres av folk sjøl, og i særdeleshet av og i arbeiderklassen. Sann er det i alle spørsmål om sosiale og demokratiske rettigheter: Enhver seier som nedfelles i lovverk eller overenskomster er av midlertidig natur så lenge kapitalismen består. Det kan kanskje se

ut som et paradoks at et forbud mot noe samtidig kan være sikring av en demokratisk rettighet. Men sann er det faktisk på mange områder: Forbud mot ulovlig overtid er for eksempel arbeidervern, sjøl om arbeidsmiljøloven på ingen måte er noen garanti mot ulovlig bruk av overtid. Men den er et nyttig hjelpemiddel i den daglige klassekampen på arbeidsplassen.

Kriminalisering av horekunder avskaffer sjølsagt ikke prostitusjonen, men det skaper problemer for denne trafikken og gjør det lettere å bekjempe den. Og slik kunne en fortsette på område etter område. Det er heller ikke sann at det juridiske her er det viktigste. Vel så viktig er det samfunns moralske (eller klasse moralske) aspektet. Det er viktig å gi entydige signaler om at det er sosialt uakseptabelt å presse folk til å jobbe 16 timer om dagen, om at det er sosialt uakseptabelt å kjøpe sex på gata – eller å stå fram som nazist eller rasist.

Det borgerlige menneskerettighetsbegrepet

Borgerlige liberalere fokuserer alltid på de individuelle menneskerettighetene, på den såkalte personlige frihet. Sosialister har derimot alltid satt de kollektive rettighetene foran de individuelle. Ytringsfriheten gjelder inntil flertallet har sagt sitt. Når streiken er beslutta, aksepteres det ikke at mindretallet løper til borgerpressa for å ytre seg mot den!

For fagorganiserte i sterke klubber og foreninger er dette helt sjølsagte ting. Er det en eller flere i klubben som ønsker å melde seg ut av klubben eller danne ei såkalt uavhengig forening i YS eller lignende, må vedkommende regne med å bli skviset og støtt ut i kulden inntil han eller hun ombestemmer seg eller velger å si opp jobben. Sann har det vært i klubber jeg har vært medlem av i Fjern og Met all og Bygning, og sann er det fortsatt mange steder.

For borgerlige liberalere, FrP-ere og mange intellektuelle er dette en uhyrlighet og tramping på individets frihet. For klassebevisste arbeidsfolk er det en så innlysende sak at det er hevet over diskusjon. "Retten til å være uorganisert" på en arbeidsplass er en rett til å gå i rakkertjeneste for borgerskapet, verken mer eller mindre. Flere forbund har forresten fortsatt forbud mot nazister i sine vedtekter. Bør dette oppheves? 101

Det dreier seg om klassens kollektive styrke, organisering, moral og bevissthet. Ikke noe av dette kan bygges på de borgerlige frihetsbegrepene.

Spørsmålet er om ikke enkelte RVeres uforbeholdne hyllest av borgerlig ytringsfrihet har sammenheng med en oppfatning av sosialismen som ikke strekker seg ut over det borgerlige systemets rammer. I et innlegg i Klassekampen 2. juni skriver for eksempel Marsdal at de håpløse dogmatiske marxistene (?) ikke har skjønnet at «for-

ngsfrihet

målet for den sosialistiske revolusjonen er å utvida det borgarlege demokratiet kraftig, ikkje å 'knusa' det».

Som forstokka kommunist har det alltid vært min oppfatning at sosialismen ikke dreier seg om å utvide det borgerlige demokratiet, men å erstatte det med en helt annen form for demokrati: et proletarisk eller arbeiderdemokrati.

I klassesamfunnets virkelige verden er ethvert demokrati et klassesamfunnsdemokrati. Innholdet i det borgerlige demokratiet er at det er et demokrati for de rike, for eiendomsbesitterne. Alle vi andre kan skrive og skrike så mye vi vil og om hva vi vil, så lenge vi ikke omsetter våre ytringer i handling, så lenge vi ikke bryter klassestatens definerte rammeverk. Det borgerlige samfunnets politiske overbygning bygger på et falskt skille mellom meninger og handlinger. Revolusjonære har derimot alltid insistert på samsvaret mellom ord og handling. Det er ingen grunn til at vi skal overta borgerskapets hykleriske demokratibegrep.

Fascismen må ikke undervurderes!

At nazilederne i Norge stort sett er mindre begavet, må ikke få oss til å undervurdere dem. Utviklinga i sjølve det kapitalistiske systemet, med sosiale nedskjæringer, arbeidsløshet, korrupsjon, kriminalitet, tittytainment-kulturen, mistillitten til det parlamentariske systemet og flukten fra de etablerte partiene – alt dette gir nazistene rom til å manøvrere. Og det gjelder allerede i dag – på slutten av en høykonjunktur med relativt liten arbeidsløshet. Sjølv under disse forholda faller ikke fremmedhat osv. på steingrunn. På et eller annet tidspunkt vil det dukke opp en mer talentfull og samlende "fører" med demagogiske talenter. Hvis vi altså lar dem få lov til å styrke seg.

Verdens mest berømte antifascist er antakelig bulgareren og Komintern-lederen Georgi Dimitrov. Han ga definisjonen av fascismen ved statsmakta som "finanskapitalens terroristiske diktatur". Men han la også vekt på at vi må forstå årsakene til at fascismen kan slå rot og vokse seg sterk. Hvis vi ikke skjønner dette, kan vi ikke kjempe imot den og kvele den i fødselen, før den blir en massebevegelse.

«Fascismen springer ut av finanskapitalens mest reaksjonære, sjåvinistiske og imperialistiske elementer. Fascismen søker å vinne oppslutning ved på demagogisk vis å appellere til massenes brennende nød og trang. Fascismen puster ikke bare til de fordommene som ligger dypt forankret i massene, men den spekulerer også i massenes beste følelser, i deres rettfer-

dighetsfølelse og tidvis endog i deres revolusjonære tradisjoner.» sa Dimitrov idet han kritiserte mange kommunistiske partiers unnfalighet og svekka årvåkenhet i kampen mot fascismen.

Fascismen operer med en raffinert antikapitalistisk demagogi, den utnytter folkets hat mot bankene, korrupte politikere og manglende tillit til det borgerlige demokratiet. Fascismen utløser fordommer, men den spekulerer samtidig i rettferdighetsfølelser og nasjonal stolthet. Den søker å vinne oppslutning i alle samfunnslag som er kastet ut i arbeidsløshet, fattigdom og usikkerhet.

Erfaringen fra 30-tallet er derfor også konkret: slå hardt ned på fascistens organisering og aktivitet. Vi må ikke la oss overrumple av fascismen, «man må ikke overlate den initiativet, man må tilføye den avgjørende slag mens den ennå ikke har nådd å samle kreftene sine, man må ikke tillate at den styrker sin stilling, man må stå opp imot den overalt hvor den viser seg, man må ikke tillate at den erobrer nye stillinger....» (Dimitrov, Fascismens offensiv, beretning Kominterns 7. kongress 1935, s.110 da.utg.)

Det er ord jeg tror venstresida bør ta inn over seg. Hvordan svekker vi den ennå svakt organiserte fascistiske og nazistiske bevegelsen i Norge? Dette er i seg sjølv en hel diskusjon, men her er i hvert fall noen punkter å forholde seg til:

For det første å forby spredning av denne ideologien, gjennom krav om at forbud mot nazisme fortsatt skal være gjeldende folkerett. Og ved at folk mobiliseres for å sørge for at forbudet blir håndhevet. Vi må for det andre ta på alvor de politiske spørsmåla som fascistene og nazistene kan og vil spekulere i. Globalisering og EU-tilpasning aktualiserer det nasjonale spørsmålet stadig mer. Aksjoner som "Ta flagget tilbake" kan være et skritt i riktig retning. Samtidig må vi kjempe imot voksende tendenser til norsk sjåvinisme. Venstresida må også våge å gripe tak i innvandrere- og flyktningedebatten. Bare med allmenn retorikk om humanisme gjør vi det altfor lett for nazistene.

Mistilliten til det politiske systemet kan og vil bli utnyttet av fascistene. Vårt svar kan ikke da være å forsvare parlamentarismen, men å understreke at dette borgerlige demokratiet må avskaffes og erstattes med et sosialistisk klassesamfunnsdemokrati.

Endelig må vi ikke la oss friste til å bruke begreper som fascist, rasist og nazist om alt og alle sånn at disse betegnelsene til slutt blir tømte for innhold.

Liste over materiell som kan bestilles fra RV

Sendes til:
RV, Osterhausgt. 27, 0183 Oslo
eller faks til 22 98 90 55.

Materiellista er ajourført: 20.8.98.

	Pris:
Fallskjermjegerpakke:	
.....stk. Innhold: Fattig og rik-rapporten, plakat, løpeseddel, klistremerke, brevet til NHO + porto	kr 35
Bøker:	
.....stk. <i>Livet bak murene</i>	kr 40
Red: Erling Folkvord. RV på Stortinget. 160 sider, paperback. 1997	
.....stk. <i>20 år med RV i kommunestyre og fylkesting – to år på Stortinget.</i>	kr 10
Red: Aksel Nærstad. RV-bok, 240 sider, paperback. 1995.	
Hefter:	
.....stk. Fattig og rik	kr 20
RV-rapport om klasse-Norge. Ansvarlig: Finn Olav Rolijordet	
.....stk. Feministisk sosialisme?	kr 10
Av Kjersti Ericsson. Innledning på Sosialismestevnet 9.5.98.	
.....stk. Arbeiderkamp mot privatisering i Argentina	kr 40
Av Juan Carlos Orieta. Rapport fra studiereise.	
.....stk. Ny Golfkrig?	kr 10
Klipphefte om Irak-USA-konflikten. Redigert av Kristine Mollø-Christensen	
.....stk. Om kontantstøtten	kr 10
Klipphefte redigert av Maj Lindholt	
.....stk. Lærdommer fra forsøk med sosialistisk økonomi	kr 10
Av Peder Martin Lysestøl. Debattheft.	
.....stk. Om statsbudsjettet 1998	kr 10
Av Finn Olav Rolijordet.	
.....stk. For en helhetlig eldreomsorg	kr 10
Av Peder Martin Lysestøl/Kjell Stephansen.	
.....stk. Anti-rasistisk Manifest.	kr 10
.....stk. Ja, vi elsker.	
Studie i det nasjonale spørsmål. Av Jørn Magdahl.	kr 50
.....stk. Fortsatt kamp mot EU!	
Nei til den utvida EØS-avtalen! Av Solveig Aamdal.	kr 10
.....stk. RV krever 6-timers dag nå!	kr 10
Av Nina Aakernes og Rune Soma.	
Studiesirkel:	
.....stk. RVs prinsippprogram og arbeidsprogram.	kr 20
.....stk. Studiesirkel på RVs prinsippprogram. Av Jørn Magdahl. Arbeidshefte. Revidert desember 97.	kr 20
Løpesedler:	
.....stk. Verveløpeseddel med postgiro	gratis
.....stk. Overskuddene til felleskassa – bli fallskjermjeger du også	kr 0,50
Plakater:	
.....stk. Rød Valgallianse (logoen i plakatversjon)	kr 5
.....stk. Overskuddene til felleskassa – bli fallskjermjeger du også	kr 1
Annet:	
.....stk. Overskuddene til felleskassa – bli fallskjermjeger du også	kr 1
.....stk. RV-flagget – trenål.	kr 30
RV skal sende bestillinga til:	
Navn _____	
Adresse _____	
Postnummer _____	
Poststed _____	

For ei sterk, slagkraftig og samla fagrørsle! Er utbrot frå LO progressivt?

Det er starta ein debatt i Opprør om kven som skal ha rett til å opprette tariffavtalar. Denne diskusjonen viser at det er ein del usemje om taktikk og strategi blant progressive tillitsvalde i RV. Eg er i all hovudsak samd med synspunkta som fagleg leiar Terje Kollbotn legg fram i sitt innlegg.

Ottar Uglum, Høyanger

NYTT NUMMER!

Røde Fane

TIDSSKRIFT FOR MARXISTISK TEORI OG DEBATT

Røde Fane nr. 4 – 1998

Det innehlder disse artiklene:

- Erik Ness: *Bare et tidsskrift?*
- Harald Minken: *Verdenskapitalismen i krise?*
- Jorun Gulbrandsen: *De farlige tankene*
- Erling Folkvord: *Kva slags hemmelege tenester?*
- Erling Folkvord: *Innsyn gjer innsikt*
- Hans Isaksson: *Den borgerlige Hitler*
- Ellen M. Wood: *Det kommunistiske manifest etter 150 år*
- Line Brendberg: *Norsk Fiskeri i omstilling*
- Jørgen A. Strickert: *Dikt fra midt i landet*
- Jorun Gulbrandsen: *Elefanten er en skikkelig storeter!*

Bestill for løssalg av Erik Ness, tlf. 33180457/e-post: eness@online.no

Røde Fane kommer med 4 nummer i året.

Vil du abonnere, send kr. 180 til:

RødeFane, PB.124, Sentrum, N-3257 Larvik

Postgiro 0804 220 8478.

Skoleelever under 20 år: kr. 50.

Du finner Røde Fanes hjemmeside på internett på:

<http://home.sol.no/~eness/rf.htm>

Ellers minner vi om Røde Fane nr.3/98, med Kjersti Ericssons innledning: *Feministisk sosialisme?*, koster kr.30 pluss porto og oppkravsgebyr. Kvantumsrabatt: kr.20 pr.stk.

V i må sjølvsagt forsvare fri organisasjonsrett og streikerrett. Men usemja går vel på kva som gir fagrørsla den sterkaste kampkrafta. Ei sterk, slagkraftig og samla fagrørsle som er partipolitisk ubunden må vere målet. Då er det feil å drive med oppsplitting og «utskilling» innan fagrørsla. LO bør verte den samlande organisasjonen. Men då må symbiosen med AP ta slutt.

Såkalla «gule fagforeingar» har vore eit skjellsord i LO. Det kan ein forstå ut i frå historia. Men i dag er bilietet meir nyansert. Rett nok kan det vere vanskeleg å vinne fram innanfor LO, og det kan vere fristande å «melde seg ut» og «starte for seg sjølv». Eg meiner at skal opposisjonen får framgang i LO, må så mange som mogleg vere der og kjempe for synspunkta sine, sjølv om det kan vere ein tøff kamp. Frittstående fagforeingar endar ofte som såkalla «husforeiningar» som vert meir eller mindre «tradeunionistiske» (mest opptatt av snever lønnskamp og krav overfor eiga bedrift), sjølv om det er progressive tillitsvalde der. Det er viktig at så mange progressive tillitsvalde som mogleg er i LO og kjempar for ei fri og partipolitisk ubunden fagrørsle, med ein progressiv politikk. Utbrot frå LO gjer at ein sveker denne kampen.

Industriforbundsforma med ein klubb/fagforeining og felles tariffavtale for alle med same grunnleggjande klasseinteresser på arbeidsplassen er, som Kollbotn seier, strategisk viktig både på kort og lang sikt for eit arbeidarstyrt samfunn. Dette prinsippet er no under sterkt angrep frå arbeidsgivarane med NHO i spissen.

Eg kan ta eit døme eg kjenner godt. Aluminiumsbedriftene til Hydro skal no omorganisere vedlikehaldet. Det gjer dei ved å splitte opp. Dei tilset nokre i produksjonen

som «vedlikehaldsoperatørar». Resten outsourcingar dei i ei eiga eining som får eit år på seg til å greie seg sjølv og/eller inngå allianser med andre. Dette vil nok på sikt føre dei tilsette ut av Kjemisk. I Høyanger «har vi lov» til å skille ut alt vedlikehald til Kværner. Det vi då oppnår er å samle vedlikehaldet i ein organisasjon med ei bedrift som satsar på vedlikehald som aktør. Baksida av medaljen er at fagrørsla vert splitta; vi går inn i Fellesforbundet og Elektrikar og Kraftstasjonsforbundet. Perioden med Kjemisk som den store samlande fagforeininga er over. Vi misser og det direkte forhalde til den eigentlige arbeidsgivaren vår, som trass alt framleis er Hydro. Det er ganske klart at arbeidsgivarane med NHO i spissen ikkje akkurat har noko imot dette. «Fagforeiningsknusingas mange ansikt» står det om i forrige LO-aktuelt. Dette er eit av dei.

Det som er viktig no er at samarbeidet på tvers innafor LO og gjerne med fagforeiningar utafør vert styrka. Også opposisjonen må styrke sitt samarbeid. Vidare må opposisjonen delta aktivt i organisasjonsdebatten i LO om korleis vi skal organisere oss i framtida for å få best kampstyrke. Våre mål må vere å få ei demokratisk og ikkje tipstvert fagrørsle. Eg trur vi ganske raskt må kaste oss inn i diskusjonen om forbundsgrenser, samanslåingar/samarbeid mellom forbund, LO-industri osv. Dette er viktige diskusjonar som vi ikkje kan overlate til toppane i fagrørsla, og dei som berre aksepterar «outsourcing» og privatisering som ei naturlov. Vi må unngå ein organisasjonskamp innafor LO – det er trass alt arbeidskjøparane vi skal kjempe mot.

Då lyt vi snarast råd freiste å bli samde i RV om kva slags strategi som gagnar fagrørsla.

Revolusjon!

Gruppa REVOLUSJON deltar i alliansen RV fordi vi mener at den revolusjonære venstresida trenger å forene kreftene omkring de viktigste kampoppavene.

I tillegg jobber vil for utvikling av marxistisk-leninistisk enhet, som forutsetning for å rekonstituere et kommunistisk parti i Norge.

SJEKK VÅRE SIDER PÅ INTERNETT
home.sol.no/~shoku/revolusjon.html

Som ABONNENT på bladet Revolusjon (kr. 100,-/1 år) får du også utgivelsene av vår SKRIFTSERIE. Disse titlene foreligger:

Hefte 1: Kommunistisk opprop til verdens arbeidere og folk (Quito-dokumentet)

Hefte 2: Arbeiderklassen i vekst og endring

Hefte 3: Maosimen – et revolusjonært blindspor

Hvert hefte koster kr. 20,- + porto. Du får alle tre for kr. 50,- + porto. Portofritt ved forskudd til Forlaget Revolusjon, boks 3458 Bjølsen, 0406 OSLO, giro 0819 2065241.

Fra Beauvoird til Björk

Rundt 50 unge og voksne kvinner fra hele landet var samlet i Trondheim ei helg i oktober for å diskutere politisk ideologi og strategier for kvinnearbeidet i RV.

Ann-Mari Volden

Kvinnegruppa i Sør-Trøndelag RV har vært opptatt av sammenhengene mellom marxismen, humanismen og feminismen. For å få flere synspunkter på debatten innviterte de til konferanse for å diskutere kvinnearbeidet i RV.

Lørdagen var fokus først og fremst rettet mot teoretiske spørsmål. Lisen Lie innledet om nødvendigheten av å kombinere marxistisk, humanistisk og feministisk teori i våre politiske analyser. Hun mente at marxismen er nærmest unyttig som analyseredskap hvis ikke mål om likeverd mellom kjønnene og et humanistisk menneskesyn ligger til grunn. Vi har heller ingen virkelig humanisme uten at begge kjønn er likeverdige, og vi kan ikke få en virkelig kvinnefrigjøring under kapitalismen.

Astri Holm tok utgangspunkt i Simone de Beauvoirs verk «Det annet kjønn», og begrepe transcensens (menneskers evne til å være grensesprengende; for eksempel gå ut over sine kjønnsroller) og immanens (drifter). Simone de Beauvoir var uttalt marxist, men kritiserte oppfatningen om at materien er nærmest determinerende, og at menneskene dermed blir objekter uten egne valgmuligheter.

Holm stilte spørsmålsteget ved om lederne i de foreløpige forsøkene på sosialistiske samfunn har hatt et grunnleggende syn på massene som objekter for å realisere sine egne interesser og mål, i stedet for å se på dem som subjekter som sjøl skulle være med å forandre og forme samfunnet.

Hun appellerte sterkt til et mer bevisst forhold hos oss RVere når det gjelder det instrumentelle menneskesynet som har vært utbredt. Vi må hele tiden se menneskene som

subjekter med valgmuligheter, og evne og vilje til å realisere seg sjøl. I forbindelse med dette kritiserte hun en formulering i RV-programmet som kunne gi inntrykk av et skille mellom «oss» i partiet og «folket» som «de andre».

Under debatten ble særlig demokratispørsmålet framhevet. «Hva gjør vi med kapitalister og såkalte klassefiender under vår nye type sosialisme som setter menneskerettigheter og individenes frihet i sentrum?»

Feministiske retninger i dag

Janne Bromseth, Ann Christin Alseth og Anna Holm Vågsland tok utgangspunkt i Nina Björks bok «Under det rosa teppet», og egne erfaringer som feministe på 1990-tallet, da de snakket om feministiske retninger og om kjønn i endring.

Bromseth viste med eksempler fra Björks bok hvor «schizofrent» forhold de såkalte livmorsfeministene har til natur og kultur. De hevder for eksempel at arbeidsdeling mellom kjønnene må opprettholdes, fordi den er naturlig. Samtidig hevder de at kvinners omsorgsarbeid (som er naturlig bestemt) må oppvurderes, fordi undervurderinga av dette arbeidet er skapt av kulturen.

Livmorsfeminismen står for det kanskje mest utbredte og godtatte synet på kjønnsroller og kjønnsidentiteter i dagens samfunn. Den er harmløs for maktøverne fordi den truer verken patriarkatet eller kapitalismen. Kanskje er det nettopp en sammenheng der?

I motsetning til livmorsfeminismen står vår oppfatning om at kjønn er kulturelt og historisk konstruert, og som tar avstand fra synet på kvinner som primært objekt, mor og natur.

Björk stiller spørsmålet om vi må kjempe for en feminisme uten «Kvinnen». Dette ble av mange oppfattet som kontroversielt. Men med det mener antageligvis Nina Björk at vi må skille mellom myten om «Kvinnen» som noe essensielt, de virkelige levende kvinnene og kvinner som gruppe.

Vi må altså kjempe mot undertrykking av levende kvinner og kvinner som samfunnsgruppe uten å opphøye noe som særegent kvinnelig eller biologisk deterministisk. For hun hevder at det er nettopp kjønnssoialiseringen og undertrykkingen av kvinner som gjør oss til det vi forbinder med kvinnelig.

Kampen om tida

Søndagen var mer preget av konkret debatt og planlegging framover. Björg Eli Eide og Aud Oppedal innledet om erfaringer med og strategier for 6-timersdagen. De viste blant annet med eksempler fra FAFOs tendensiøse forskning og oppsummering av prosjektet på Majorstua i Oslo hvordan kravet om seks timers arbeidsdag blir aktivt motarbeidet.

Chris Hartmann fra Oslo påpekte under gruppediskusjonen hvor motstridende interesser kvinnelige og mannlige arbeidere har. Hun hadde erfaring med at en del menn blir litt småpaniske når det er snakk om 6-timersdag. De ser for seg møte med støvsugeren i døra, og drømmer heller om lengre ferie med fiskestanga...

Deltakerne på konferansen var enige i at kampen om tida, og dermed kravet om 6-timers arbeidsdag, igjen må føres offensivt. Men det var likevel noe uenighet om strategien framover.

Listestilling

Marit F. Danielsen informerte om mål og foreløpig strategi for listestillingsarbeidet for kommune- og fylkestingsvalget neste år. Hun kom blant annet med den pinlige kjensgjerningen at når det gjelder kvinneandel på listene ligger vi på samme nivå som FrP.

Det kom fram mange interessante erfaringer under diskusjonen rundt «de ensomme helter» og «den nye kommunepolitikeren». Helt sentralt står kravet om mer vekt på kollektivt arbeid i de lokale gruppene. Representantene bør fokusere på viktige saker som de selv interesserer seg for, og som kan kombineres med aktivisme i lokalmiljøet.

Her kunne Oslo vise til flere lure arbeidsfordelinger når det gjaldt dokumentlesing og skriving av innlegg, samarbeid med aksjonsgrupper og dessuten til aktiv utnyttelse av media.

Chris Hartmann ga tips om at det var smart å sende inn «ferdige» intervjuer (og eventuelt foto) av andre i styringsgruppa til avisredaksjoner. Journalister er også overarbeidet og glade for en «hjelpende hånd», så sjansen for å få spalteplass er stor ved en slik taktikk.

Astrid Holm var en av flere som påpekte at kvinner stort sett har alt for stor respekt for «de gamle gutta». Og at det skal mindre til enn vi ofte tror å danke ut mannlige politiske motstandere gjennom argumentasjon og innlegg.

Rød ☆ Ungdom trenger Rebell. Rebell trenger deg. Du trenger Rød ☆ Ungdom.

Bra blad

(for tida med flere selgere enn kjøpere)

trenger venner

Enhver revolusjonær ungdomsorganisasjon med respekt for seg selv har et blad. Rød ☆ Ungdom har respekt for seg selv, men vi trenger flere abonnenter for å kunne fortsette med det.

Rebell er et av de beste ungdomsbladene på den politiske venstresida. Vi skriver om internasjonal solidaritet, statsbudsjettet, ungdomskultur, nye bøker, gamle filmer, kvinne-

undertrykkinga, Svartlamon, sosialisme, Kjell Inge Røkke, homokamp, statlig rasisme, lik rett til utdanning, ungdom i arbeid, antirasisme... Kort sagt - om hva som skjer i Norge og verden sett med radikal ungdoms øyne.

Akkurat som den revolusjonære bevegelsen trenger Klassekampen, trenger Rød ☆ Ungdom Rebell. Vi trenger Rebell for å spre vår analyse av verden og

gjøre den tilgjengelig for flest mulig. Vi trenger Rebell for å framstå som en landsdekkende organisasjon med ett ansikt.

Den revolusjonære bevegelsen i Norge trenger Rød ☆ Ungdom, for Rød ☆ Ungdommere slutter ikke å være revolusjonære når de ikke er ungdommer lenger. Men Rød ☆ Ungdom trenger penger for å overleve - vi trenger flere Rebellabonnenter.

JÅ, jeg vil abonnere på Rebell.

For abonnementet vil jeg betale _____ kr

(Du kan også ringe oss på 22989070 eller sende e-post til raud@ungdom.org)

Navn, adresse, postnr/sted, tlf:

Porto

Rød Ungdom
Osterhausgt 27
0183 OSLO

P r i s e r :

Et vanlig abonnement koster **110 kr** men har du råd til det blir vi glade hvis du tegner et støtteabonnement til **200 kr**

REBELL

Trenger Penger